

UNIVERZA V LJUBLJANI
FAKULTETA ZA ŠPORT

DIPLOMSKO DELO

JAN RADOJKOVIĆ

Ljubljana, 2013

UNIVERZA V LJUBLJANI

FAKULTETA ZA ŠPORT

Športno treniranje

Rokomet

**TAKTIKA NAPADANJA PROTI RAZLIČNIM CONSKIM
OBRAMBAM PRI ROKOMETU**

DIPLOMSKO DELO

MENTOR

izr. prof. dr. Marko Šibila

RECENZENT

doc. dr. Primož Pori

KONZULTANT

asist. dr. Marta Bon

Avtor dela

JAN RADOJKOVIĆ

Ljubljana, 2013

ZAHVALA

Zahvaljujem se dr. Marku Šibili za vse nasvete in pomoč pri nastajanju mojega diplomskega dela.

Rad bi se zahvalil svoji družini, Marielli, Frediju in Tei, ki so mi vedno stali ob strani, me vedno podpirali, tudi takrat, ko ni šlo vse tako, kot sem sam pričakoval, mi pomagali pri usklajevanju študija in športa in mi sploh omogočili študij v Ljubljani. Prav tako bi se zahvalil Moniki za njeno potrpljenje, za vso pomoč v času študija, za vse skupne ure učenja in zato, ker me je podpirala in mi stala ob strani prav v vsakem trenutku.

Res iskrena hvala vsem štirim!

Na koncu bi se zahvalil še svojim prijateljem in sošolcem, s katerimi smo preživeli veliko lepih in nepozabnih trenutkov, za vso pomoč v času študija, brez katere bi verjetno do konca prišel veliko težje.

Ključne besede: rokomet, taktika, napad

TAKTIKA NAPADANJA PROTI RAZLIČNIM CONSKIM OBRAMBAM PRI ROKOMETU

Jan Radojković

Strani: 76 Slike: 49 Število virov: 17

IZVLEČEK

V diplomskem delu smo predstavili nekatere tipične kombinacije, ki jih rokometne ekipe uporabljajo v napadu proti različnim conskim obrambam. Rokometna igra se neprestano spreminja in razvija, zato smo se odločili za pregled nekaterih kombinacij, ki se uporabljajo v sodobnem rokometu. Pri tem smo si pomagali s strokovno literaturo ter z gledanjem velikega števila tekem. Na začetku smo najprej pregledali, kako se rokometna igra razvija in kakšni so trendi razvoja. Na ta način smo prišli do osnovnih spoznanj o tem, na kakšen način rokometne ekipe napadajo in katerim tehnično-taktičnim elementom dajejo več pozornosti. Da bi bili v napadu uspešni, moramo najprej poznati značilnosti posamezne conske obrambe, zato smo pred predstavitvijo kombinacij opisali vsako izmed treh najpogostejših conskih obramb v rokometu, in sicer conske obrambe 3:2:1, 5:1 in 6:0. Izpostavili smo njihove dobre in slabe lastnosti ter ugotovili, katerim zahtevam zadostujejo. Na osnovi opisa značilnosti določene obrambe in njenih šibkih točk smo podali osnovne smernice za pravilno izbiro taktike napadanja. Ključna sta ustrezna taktična priprava in poznavanje velikega števila kombinacij, s katerimi poskušamo priti do ugodnega položaja za strel na gol. Pomembna je tudi raznovrstnost v smislu sodelovanja igralcev na vseh igralnih mestih – v kombinacijah so uravnoteženo vključeni igralci, ki igrajo na različnih igralnih mestih. Ker je rokomet igra, pri kateri nikoli ne vemo, kako bo nasprotnik reagiral, moramo biti vedno pripravljeni na spremembe, s katerimi bi nas hotela obramba presenetiti. Zato moramo imeti pripravljene tudi določene variante kombinacij, s katerimi poskušamo izigrati obrambo. Pri predstavitvi posameznih igralnih kombinacij smo torej prikazali tudi druge možnosti, kako lahko kombinacijo odigramo v primeru, da obramba ne reagira tako, kot smo pričakovali. Predvsem je potrebno igralce že od vsega začetka navajati, da morajo biti vsi neprestano nevarni za strel na gol. Le tako bo kombinacija napada smiselna in uspešna.

Key words: handball, tactic, attack

ATTACK TACTICS AGAINST DIFFERENT ZONE DEFENCES IN HANDBALL

Jan Radojković

Pages: 76 Pictures: 49 Literature: 17

ABSTRACT

In this diploma we have presented attack combinations that are used by teams playing against different zone defences. We decided to present some combinations in modern handball, as it is a sport in constant development. We used a lot of specialized literature and we also watched a lot of handball matches. We presented the development of a handball game and the trends in its development. In this way we learn about other teams' game and what technical and tactical elements they pay major attention to. In order to be successful in attack we have to know the characteristics of the defence that we play against. Therefore we described each of the three most frequently used zone defences in handball before presenting the combinations in attack: zone defence 3:2:1, 5:1 and 6:0. We studied their strengths and weaknesses and what requirements they meet. A team must be able to take advantage of the defence's weaknesses with an appropriate attack tactic. We succeed if our tactical preparation is at a high level and if we prepare a lot of combinations and movements that will bring the defence in difficulty and enable our team to reach an appropriate position for a shot. In handball we can never know how the opponent will react, so we have to be prepared to every change in defence tactics. For this reason a team needs to prepare some attack combinations that help the attackers to reach an appropriate position for the shot on the goal. In presenting the combinations we also showed some other possibilities that should be used if defenders react in an unexpected or unusual way. Each player holding the ball has to be dangerous for the shot on the goal. This element is fundamental, so coaches and teachers should be aware of it and prepare players for it at a younger age. This is the only way to make the attack combination successful.

KAZALO

1.	UVOD	7
1.1.	ZGODOVINSKI RAZVOJ ROKOMETA.....	7
1.2.	STRUKTURA ROKOMETNE IGRE.....	9
1.3.	ZNAČILNOSTI SODOBNEGA MODELA ROKOMETA	11
2.	PREDMET IN PROBLEM.....	17
3.	CILJI.....	20
4.	METODE DELA	21
5.	ZNAČILNOSTI OSEBNEGA, KOMBINIRANEGA IN CONSKEGA NAČINA BRANJENJA	22
5.1.	OSEBNA OBRAMBA	22
5.2.	KOMBINIRANI NAČIN BRANJENJA	23
5.3.	CONSKA OBRAMBA	23
5.3.1.	NALOGE BRANILCEV PRI CONSKEM NAČINU BRANJENJA	24
5.3.2.	CONSKA OBRAMBNA FORMACIJA 3:2:1.....	25
5.3.3.	CONSKA OBRAMBNA FORMACIJA 5:1.....	26
5.3.4.	CONSKA OBRAMBNA FORMACIJA 6:0.....	28
6.	TAKTIKA NAPADANJA PROTI RAZLIČNIM CONSKIM OBRAMBAM	31
6.1.	TAKTIKA NAPADANJA IN IGRALNE KOMBINACIJE PROTI CONSKI OBRAMBI 3:2:1.....	32
6.2.	TAKTIKA NAPADANJA IN IGRALNE KOMBINACIJE PROTI CONSKI OBRAMBI 5:1.....	43
6.3.	TAKTIKA NAPADANJA IN IGRALNE KOMBINACIJE PROTI CONSKI OBRAMBI 6:0.....	52
7.	SKLEP	73
8.	VIRI	75

1. UVOD

Rokomet je ena od najbolj razširjenih in priljubljenih športnih iger tako v Sloveniji kot v svetu. Glede na oblike in motorične strukture, ki se pojavljajo v igri, uvrščamo rokomet v skupino polistrukturalnih kompleksnih športov. Igra sestavlja veliko motoričnih strukturalnih enot, ki jih izvajamo z žogo ali brez nje. Druga bistvena značilnost rokometne igre je kompleksnost, ta se kaže se v zapletenosti igre in ni določena le z notranjimi dejavniki uspešnosti temveč tudi z igro nasprotnika. Vse motorične strukture se v igri izvajajo v specifičnih pogojih, ob prisotnosti nasprotnikovih igralcev in ob upoštevanju pravil igre, zato sta njihov izbor in izvedba odvisni predvsem od igralnih situacij. Pri tem mora posameznik izbrati take aktivnosti, ki objektivno doprinašajo k uspešnosti igralnih akcij moštva (Šibila, 1999). Prav ta dinamičnost in nepredvidljivost pa sta glavni značilnosti rokometne igre, ki se je v zadnjem obdobju zelo razvila in pridobila na priljubljenosti, kar je razvidno predvsem iz števila gledalcev, ki spremljajo rokometne tekme, na primer na zaključnem turnirju četverice v Ligi prvakov, ki poteka v nemškem Kölnu, se na primer v dveh dneh zbere kar 40.000 gledalcev.

1.1. ZGODOVINSKI RAZVOJ ROKOMETA

Brez dvoma segajo začetki iger, katerih smisel je metanje žoge oz. zadevanje cilja z roko in žogo, daleč v preteklost. Seveda te niso neposredno predhodnice rokometne igre, kažejo pa, da so ljudje že v preteklosti iskali razvedrilo in sprostitev v igrah, v katerih so metali žogo (predmet) z rokami.

Že v stari Grčiji so poznali igro z imenom urania, gimnastično igro lovljenja z elementi plesnega gibanja. Stari Rimljani so poznali borbeno igro, podobno današnjemu rugbyju, ki so jo imenovali herpaston. Po letu 1000 n.š. se je igra prenesla v srednjo Evropo, imenovali so jo fives. Sredi prejšnjega tisočletja in nekoliko kasneje omenjajo igre podobne rokometu tudi v Franciji in Grenlandiji.

V 19. stoletju so doživele igre, ki jih štejemo za nekakšne predhodnice rokometne igre, velik razvoj. Nemci so poznali igro z imenom raftball, ki jo je utemeljil športni pedagog Koch in v kateri sta igrali dve ekipi s po 10 do 12 igralci.

Leta 1898 se je na Danskem pojavila igra z imenom handbold, ki je neposredna predhodnica rokometu. Tudi to igro je začel športni pedagog, in sicer Holger Nielsen. Igro sta igrali dve moštvi s po 11 igralci na igrišču, velikem 30 x 45 metrov, gol pa je bil velik 3 x 2 metra, tako kot gol v sodobnem rokometu. Označen je bil tudi kazenski prostor, v katerega igralci niso smeli vstopiti. Pravila igre so bila zapisana in objavljena (leta 1906 in 1916). Podobna igra se je pojavila tudi v Nemčiji, imenovali so jo torball.

Nekaj let prej se je na Češkem pojavila igra, imenovana hazena, ki je pomembno vplivala na razvoj rokometu. Bila je sicer podobna rokometu, posebnost te igre pa je bila ta, da so jo igrale le ženske.

Nato se je leta 1915 v Nemčiji začel igrati veliki rokomet. Leta 1917 so napisali pravila in tako je veliki rokomet dobil svojo končno obliko. Prva uradna tekma v velikem rokometu je potekala leta 1925 v Berlinu med Avstrijo in Nemčijo, rezultat pa je bil 6:3. Leta 1926 so rokomet sprejeli v IAAF (Mednarodno amatersko atletska zveza) in že dve leti kasneje, sicer kot demonstracijsko športno zvrst, so rokomet igrali na olimpijskih igrah v Amsterdamu. V Berlinu leta 1936 je bil prvi uradni nastop rokometošev na olimpijskih igrah. V tem času so vzporedno igrali dvoranski in veliki rokomet. Prvo svetovno prvenstvo v dvoranskem rokometu je bilo leta 1938 v Berlinu.

Po drugi svetovni vojni je rokomet prodril v skoraj vse evropske države, dvoranski rokomet pa je v nekaj letih povsem izrinil velikega. Tako je bila leta 1946 ustanovljena IHF (Mednarodna rokometna zveza). Leta 1972 se je v Münchnu moški rokomet uvrstil v redni program olimpijskih iger, leta 1976 pa je v Montrealu to uspelo tudi ženskemu rokometu.

Pred drugo svetovno vojno je bil rokomet na Slovenskem malo znan. Več uspeha je imela hazena, ki je bila priljubljena zlasti v Mariboru in v Ljubljani. Med drugo svetovno vojno so Nemci na Štajerskem ustanovili nekaj rokometnih moštev, v kateri pa Slovenci večinoma niso sodelovali. Kljub temu so ljudje v teh krajih vsaj posredno poznali rokomet, tudi otroci v šolah, zato ni čudno, da se je najprej pojavil v Celju, Mariboru, Murski Soboti, Lendavi in na Ptujju. Hkrati so nastale ekipe tudi v Ljubljani in Kranju. V Ljubljani je bila ustanovljena prva rokometna ekipa na univerzi, in to zaradi sodelovanja na 1. jugoslovanskih študentskih igrah. Leta 1950 je bila ustanovljena Rokometna zveza Slovenije (RZS). Večji napredek beležimo po letu 1958, ko so izdelali perspektivni načrt nadaljnjega razvoja slovenskega rokometu, ki je

postavil trdne organizacijske temelje in podrobno shemo sistema tekmovanj od najnižje do najvišje stopnje. Največji uspeh slovenskih klubov v okviru Jugoslavije je dosegel ljubljanski Slovan, ki je leta 1980 postal jugoslovanski prvak in leto kasneje tudi finalist pokala državnih prvakov. Tudi v obdobju po osamosvojitvi so slovenski rokometišči nadaljevali z odmevnimi mednarodnimi uspehi. Slovenska moška reprezentanca je na sredozemskih igrah v Franciji leta 1993 osvojila prvo medaljo za samostojno Slovenijo v moštvenih športih. Rokomet je tudi edini kolektivni šport, ki se je uvrstil na olimpijske igre (Sydney 2000 in Atene 2004). Največji uspeh reprezentance pa je drugo mesto na evropskem prvenstvu leta 2004 v Sloveniji. Na svetovnem prvenstvu leta 2013 je Slovenija dosegla izjemno 4. mesto. Tudi na klubski ravni je bilo uspehov veliko, največji je seveda zmaga rokometnega kluba Celje Pivovarna Laško v Ligi prvakov leta 2004. Uspešne so bile tudi rokometiščice, igralke Krima so vrh Evrope osvojile kar dvakrat, in sicer leta 2001 in 2003, medtem ko je Olimpija osvojila leta 1997 pokal EHF (Šibila, 1999; Šibila, Bon in Pori, 2006). Leta 2011 je Rokometni klub Cimos Koper osvojil evropski pokal Challenge in tako slovenskemu rokometu priigral novo evropsko lovoriko.

V Evropi rokometna tekmovanja potekajo pod okriljem evropske rokometne zveze, ki je bila ustanovljena šele leta 1991. Danes ima evropska rokometna zveza 50 članic. (www.eurohandball.com, 2012).

1.2. STRUKTURA ROKOMETNE IGRE

Rokometno igro delimo na faze ali dele. Osnovna razdelitev upošteva dve glavni fazi:

- faza obrambe – žogo ima v rokah nasprotnik in se moštvo brani oz. skuša preprečiti nasprotniku, da bi dosegel zadetek in
- faza napada – žogo ima moštvo in skuša doseči zadetek.

Fazo obrambe nadalje delimo na dve podfazi:

- podfaza vračanja v obrambo, igralci se skušajo vračati v obrambo organizirano, da bi preprečili nasprotnikov protinapad in čim hitreje prešli v osebni, conski ali kombinirani način branjenja in

- podfazo branjenja s consko ali kombinirano obrambno postavitvijo ter z osebno obrambo.

Fazo napada ravno tako delimo na dve podfazi:

- podfazo protinapada, ki je lahko individualni, skupinski ali skupni (moštveni). V sodobnem rokometu poznamo t.i. podaljšani protinapad, ki se izvaja v času, ko so se obrambni igralci že vrnili v obrambo, vendar še niso popolnoma oblikovali conske ali kombinirane obrambne postavitve in
- podfazo napada na postavljeno consko ali kombinirano obrambno postavitev (Šibila idr., 2006).

Razdelitev na faze je pomembna, saj lahko tako igro do potankosti analiziramo. Na ta način pridemo do natančnih spoznanj, ki nam omogočijo dopolnjevanje tehnično-taktičnih znanj v posameznih fazah igre (Ivančič, 2006).

Za uspeh posameznega rokometarja in celotnega moštva je zelo pomembno, da vsi, ki stopijo na igrišče, poznajo in obvladajo vsako od prej naštetih podfaz. Predvsem v mlajših kategorijah vidimo določene pomanjkljivosti pri določenih podfazah, tu mislimo predvsem na vračanje v obrambo, za katero nekateri otroci sploh ne vedo, da obstaja, drugi pa je enostavno ne izvajajo, ker je zanje mogoče nezanimiva. Trener mora zato svoje moštvo naučiti, da so vse štiri podfaze enako pomembne in da so za uspeh potrebne prav vse štiri in ne le nekatere.

Strukturni elementi rokometne igre se imenujejo tudi tehnično-taktične prvine. Tehnične zato, ker se izvajajo po določenih kinematičnih (biomehaničnih) zakonitostih, ki omogočajo optimalno izvedbo. Taktične pa zato, ker jih vedno izvajamo z določenim taktičnim namenom (pravilno podati ali streljati je kompleksna tehnično-taktična naloga). Ker sta tehnika in taktika izvajanja posameznega elementa v igri naravno in neločljivo povezani, ju največkrat tudi v praksi obravnavamo enotno. V sodobnem športu je potrebno čim več časa in treninga posvetiti kompleksni tehnično-taktično-kondicijski pripravi in manj izoliranim delom posameznih izmed teh treh vidikov (Šibila idr., 2006).

1.3. ZNAČILNOSTI SODOBNEGA MODELA ROKOMETA

Rokomet je igra, ki se nenehno spreminja in razvija. Če primerjamo rokomet izpred dvajsetih let z današnjim, vidimo ogromne razlike. Spremenilo se je veliko pravil, igra je hitrejša in bolj dinamična. Ekipe danes uporabljajo drugačno taktiko in tudi igralci so tehnično na višjem nivoju. Današnji vrhunski igralci so fizično močni, vendar kljub temu hitri in eksplozivni, tudi zadetkov je več kot v preteklosti. Vzrok za to so predvsem spremenjena pravila, zaradi katerih je igra postala hitrejša.

Za sodobnega rokometišča je pomembna morfološka struktura, za katero so značilne izrazite vzdolžne razsežnosti in motorične sposobnosti, kot so eksplozivna in elastična moč mišic nog ter rok in ramenskega obroča, agilnost, hitrost lokomocije in reakcije, specifičen kinestetični občutek pri ravnanju z žogo in funkcionalne sposobnosti na dihalni, srčno-žilni in celični ravni (Šibila idr., 2006). Vse to vidimo pri vrhunskih rokometiščih, ki ustrezajo prav temu kriteriju. Višina, moč in hitrost so pomembne značilnosti sodobnega rokometišča. Rokometišči so izvrstni atleti, ki vzdržujejo visok ritem igre skozi celotno srečanje, ki so zmožni veliko različnih gibov in strelav iz vseh možnih položajev. Vendar pa je takšnih igralcev malo. Zavedati se moramo, da ima vsak igralec specifične lastnosti, ki so lahko dobre, ne ustrezajo pa prej naštetim kriterijem. Vendar se kljub temu lahko prav ta posameznik razvije v vrhunškega rokometišča. Tudi takih primerov imamo veliko. En dejavnik, ki direktno vpliva na uspešnost v igri, lahko nadomesti drugega. Višina je pomembna, predvsem v obrambi, vendar jo lahko nadomestimo z agresivnostjo in agilnostjo, kar pa spet ne bo veljalo dosti, če se bodo obrambni elementi izvajali pomanjkljivo (Goršič, 1999). Zavedati se moremo, da so določeni dejavniki pomembni, vsekakor pa nam ne morejo zagotovo vnaprej napovedati, kateri igralec bo postal dober in kateri ne.

Zaradi kompleksnosti športnega treniranja je treba pri načrtovanju športnega dosežka upoštevati čim več dejavnikov, ki vplivajo na končni tekmovalni rezultat. Omeniti velja, da v ekipnih športih pri ugotavljanju ekipne uspešnosti ne gre za preprosto seštevanje uspešnosti posameznikov, temveč za izredno kompleksne odnose in vplive, ki v različnih povezavah dajejo različne učinke. Specifičnost rokometišča in drugih športnih iger je predvsem v medosebnem tehnično-taktičnem sporazumevanju, od česar je v veliki meri odvisen kolektivni učinek dejavnosti skupine (Ivančič, 2006). Brez smiselno sestavljenih programov in treningov trenirni proces prav gotovo ne bo tako učinkovit, kot bi lahko bil. Napredek

igralcev bo bolj ali manj prepuščen njihovemu talentu in pridobivanju igralnih izkušenj z igranjem. Brez kvalitetnega programa bodo treningi sestavljeni improvizirano, njihove vsebine se bodo, ali nepotrebno ponavljale, prehitevale ali se jih sploh ne bo vadilo. Če bodo vaje še slabo, nesituacijsko sestavljene, bo učinek vadbe precej manjši, kot bi lahko bil (Goršič, 1999). Vedeti moramo torej, da so poleg morfoloških in motoričnih predispozicij igralca pri njegovemu razvoju in pri uspehu ekipe pomembni tudi številni drugi dejavniki, na katere moramo biti prav tako pozorni.

Model igre moštva določa osnovna načela postavljanja, gibanja in sodelovanja igralcev v napadu in obrambi ter parametre učinkovitosti modela igre moštva. Ustrezati mora modelnim razsežnostim moštva. Določeni model igre moštva je neposredno povezan z ustreznimi modeli igre igralcev, torej z njihovimi značilnostmi in kvalitetami, ki igrajo na določeni igralnih mestih, slednji pa z njihovimi modelnimi razsežnostmi.

Sodobni model igre rokometnega moštva zahteva:

- v vseh fazah natančno določene in razdelane igralne vloge, ki so prostorsko, časovno in situacijsko opredeljene;
- univerzalnost ob sočasni specializaciji igralcev, specializacija brez univerzalnosti v sodobnem modelu igre ni več mogoča, ker se lahko igralec znajde v številnih situacijah na različnih igralnih mestih in jih mora znati ustrezno reševati, ne glede na njegovo načeloma opredeljeno vlogo in igralno mesto;
- prenos težišča igre v napadu na različne oblike protinapada (igra po vsem igrišču);
- krajši čas igre v napadu;
- vključevanje igre nad vratarjevim prostorom pri pripravi zaključka napada in pri zaključku napada;
- pri igri v napadu vedno več igre brez žoge;
- prenos težišča igre v obrambi na učinkovito vračanje v obrambo in igro v globokih conskih formacijah.

Sodobni model igre ne temelji torej na statični igri v napadu oziroma obrambi, torej igri v postavljenem napadu proti že postavljeni obrambi, ampak mnogo bolj na igri po vsem igrišču (Šibila idr., 2006).

Da se je roketna igra zelo razvila je razvidno predvsem iz naslednjih dejstev:

- igralci več in hitreje tečejo,
- vedno več je novih in izpopolnjenih tehničnih in taktičnih elementov,
- večje je povprečno število zadetkov in napadov,
- manj je izgubljenega časa, ko se v igri nič ne dogaja.

Vse to je posledica:

- sprememb pravil igre (začetni met, pasivna igra ...),
- velikega števila profesionalnih klubov in lig,
- vnašanja novih znanj v teorijo in prakso roketnega treninga (Šibila, 2002).

Z različnimi raziskavami, ki analizirajo določene parametre, lahko sledimo razvoju roketne igre. Ker se roket neprestano razvija in spreminja, je potrebno analize opraviti čim pogosteje, saj nekaj let stare raziskave že ne odražajo več popolnoma aktualnega stanja. Šibila (2009) je analiziral nekatere parametre igre na evropskih prvenstvih od leta 2002 do 2008, Radojkovič (2009) pa napadalne aktivnosti na svetovnem prvenstvu leta 2009 na Hrvaškem, kjer so tudi podatki s prejšnjih treh svetovnih prvenstev. Lahko rečemo, da imamo s tema dvema analizama pregled napadalnih aktivnosti za obdobje sedmih let in s sedmih velikih tekmovanj. Že tako kratko obdobje pokaže nekatere razlike, naj omenim na primer velik preskok pri številu napadov z evropskega prvenstva leta 2002 do tistega leta 2004, na katerem se je povprečno število napadov povečalo za pet enot (s 53,7 na 58,8 napadov na tekmo).

Tabela 1: Povprečno število napadov, ki so jih moštva izvedla na posameznih prvenstvih (Šibila, 2009).

Število napadov	Povprečje/tekma	Min.	Maks.
EP 2002	53,73	41	65
EP 2004	58,78	47	81
EP 2006	58,56	49	68
EP 2008	58,08	46	71

Ta preskok je najverjetneje potrebno pripisati spremembi pravil igre in boljši pripravljenosti ekip, ki tudi igrajo z večjim številom igralcev. Večje število napadov je seveda prineslo tudi večje število zadetkov. Kasneje so se parametri (število zadetkov, število napadov) nekoliko

stabilizirali, v zadnjem obdobju pa smo zasledili nov padec. Vidimo, da se po letu 2006 število napadov ponovno nekoliko zniža. Iz raziskave Radojkoviča lahko povzamemo, da se število napadov na tekmo od leta 2005 do 2009 manjša (Tabela 2). To se odraža tudi pri rezultatih, saj se predvsem odločilne tekme igrajo počasneje.

Tabela 2: Analiza napadalnih aktivnosti finalnih tekem na SP od leta 2005 do leta 2009 (Radojkovič, 2009).

SP	Ekipe, rezultat	Število napadov
2005	SPA – CRO, 40:34	65-65
2007	GER – POL, 29:24	63-63
2009	CRO – FRA, 19:24	47-49

Vzrok zato je namreč v tem, da se ekipe trudijo zmanjšati število tehničnih napak in povečati učinkovitost. Zanimiv je podatek za reprezentanco Francije, ki kaže, da zmanjšanje števila napadalnih aktivnosti sovpada s povečano uspešnostjo zaključevanja napadov in tudi s povečano učinkovitostjo pri zaključnih streljih. Reprezentance, ki so računale, da bodo prišle v boj za naslov, so prilagodile svoj način igre tako, da bi lahko čim uspešneje odigrale zaključne tekme. To pa pomeni, da so reprezentance taktično igrale počasneje in z manj tveganja. Pri Šibili je to tudi statistično analizirano, saj vidimo, da se je povprečno število tehničnih napak leta 2008 v primerjavi s prejšnjimi prvenstvi zelo znižalo. Še najbolj so zanimivi podatki finalnih tekem. Število napadov v finalni tekmi pada že od leta 2005, ko smo imeli kar 65 napadov na tekmo, kar je najhitrejši finale vseh časov. Na zadnjih velikih tekmovanjih pa je to število padlo še bolj drastično, prav tako se je zmanjšala tudi uspešnost napadov. Če izvezemo finale svetovnega prvenstva leta 2011 na Švedskem, ki se je končal po podaljških, vidimo, da od leta 2009 na finalnih tekmah na velikih tekmovanjih nobena ekipa ni dosegla več kot 25 zadetkov, kot jih je dosegla Francija v finalu evropskega prvenstva leta 2010 v Avstriji. Najnižje število zadetkov in napadov v zadnjem obdobju smo videli na velikih tekmovanjih leta 2012, in sicer na evropskem prvenstvu v Srbiji ter na olimpijskih igrah v Londonu. Če je bilo v prejšnjih letih povprečno število napadov okoli 60, so dobitnice medalj na evropskem prvenstvu leta 2012 imele okoli 50 napadov. Seveda so evropska prvenstva bolj izenačena in posledično je tudi protinapadov manj, vendar tako nizke številke v zadnjem desetletju še ni bilo. Srbija, dobitnica srebrne medalje, je imela 388 napadov, kar je samo 48,5 napadov na tekmo. Za primerjavo lahko navedem podatek, da je najmanj napadov na svetovnem prvenstvu leta 2009 imela Hrvaška, in sicer v povprečju 54 na tekmo, na

evropskem prvenstvu leta 2012 pa so imele vse dobitnice medalj še manjše število napadov. Tudi finalne tekme na velikih tekmovanjih leta 2012 niso bile drugačne. V tabeli 3 vidimo, da se je finale evropskega prvenstva med Dansko in Srbijo končal z rezultatom 21:19, kjer smo torej videli samo 40 zadetkov. Srbija je imela samo 47 napadov, Danska pa celo enega manj, vendar je imela boljši odstotek učinkovitosti (46%), medtem ko je Srbija imela zelo slabo učinkovitost (40%). Slabšo je imela le Poljska v finalu svetovnega prvenstva leta 2007 v Nemčiji, ko je bila njihova učinkovitost le 38%. Tudi v finalu olimpijskih iger v Londonu nismo videli dosti zadetkov, igra pa prav tako ni bila hitra. Tekma med Francijo in Švedsko se je končala z rezultatom 22:21, nobena ekipa pa ni imela niti 50 napadov.

Tabela 3: Rezultati in število napadov v finalnih tekmah na velikih tekmovanjih leta 2012.

Tekmovanje	Ekipe	Rezultat	Število napadov
EP 2012	DAN – SRB	21:19	46-47
OI 2012	FRA – ŠVE	22:21	49-48

To velja predvsem za prvenstva, ki potekajo v turnirski obliki, torej za evropska/svetovna prvenstva in olimpijske igre. Na klubskem nivoju, če pogledamo najprestižnejše in najmočnejše tekmovanje, torej Ligo prvakov, vidimo nekoliko več zadetkov, tudi igra je hitrejša, vendar tudi tu v odločilnih tekmah ritem pada. Če pogledamo podatke zaključnega turnirja četverice leta 2012, vidimo, da nobena ekipa ni dosegla več kot 26 zadetkov na tekmo, povprečno število zadetkov pa je bilo 23,8 na ekipo.

Svetovno prvenstvo, ki je letos potekalo v Španiji, je imelo zelo »poseben« finale, saj se je tekma med Španijo in Dansko končala z rezultatom 35:19, kar je najvišja razlika v finalni tekmi v zgodovini svetovnega prvenstva. Na tej tekmi smo torej v primerjavi s prejšnjimi finali videli nekoliko več zadetkov, vendar zato, ker je Danska igrala zelo slabo, Španija pa odlično in veliko zadetkov dosegala iz hitrih protinapadov. Španija je torej dosegla 35 zadetkov in imela visoko učinkovitost, kar 54%, Danska pa je na primer imela le 33 strelav v okvir vrat. Učinkovitost njihovih napadov je bila zelo slaba, le 29%, kar je daleč najslabši odstotek v finalnih tekmah na velikih tekmovanjih zadnjih desetih let (www.ihf.info, 2013).

Do sedaj je bilo veliko več analiz in raziskav narejenih na reprezentančnem nivoju, medtem ko je bilo na klubskem nivoju narejenih zelo malo raziskav. Zaradi tega težje primerjamo

razlike posameznih parametrov med tekmami in tekmovanji, ki jih odigrajo klubi. Pri reprezentancah imamo narejenih veliko raziskav, zato je lažje analizirati vse parametre s tekmovanj. Določene razlike gotovo obstajajo, predvsem zato, ker tekmovanja potekajo v drugačnih oblikah, saj reprezentance večinoma igrajo v turnirski obliki, klubi pa imajo tekmovanja v ligaški obliki. Igralci v klubih več časa trenirajo skupaj in zato lažje pridemo do določene uigranosti med igralci, kar je pri reprezentancah nekoliko težje, saj imamo igralce, ki prihajajo iz različnih klubov, kjer imajo vsak svojo strategijo in model igre, časa pa na reprezentančnih zborih ni veliko.

Ekipe na odločilnih tekmah igrajo počasneje, kajti tako poskušajo narediti predvsem čim manj tehničnih napak in tako izgubiti čim manj žog ter posledično nasprotniku onemogočiti hiter prehod v protinapad in doseganje t.i. »lahkih« zadetkov. Ekipe želijo biti s počasnejšo igro učinkovitejše. Za doseganje tega mora imeti ekipa ustrezno taktiko napadanja, primerno za različne obrambne postavitve nasprotnika, kajti le tako bodo lahko igralci prišli do ustrezne pozicije za strel in do zadetka, kar je seveda tudi cilj vsakega napada.

2. PREDMET IN PROBLEM

V diplomskem delu bomo obravnavali taktiko napadanja na različne conske obrambe. Osredotočili se bomo na najpogosteje uporabljane conske obrambe, torej na consko obrambno formacijo 3:2:1, 5:1 in 6:0. V določenih situacijah vidimo tudi globlje conske obrambe, kot je na primer obramba 4:2 ali 3:3, vendar so le-te bolj uporabljene v neevropskih državah in ne sledijo trendom razvoja vrhunskega rokometu.

Z izrazom taktika želimo namreč v rokometu opredeliti načrtovan in premišljen pristop pri izboru igralnih sredstev oziroma individualnih, skupinskih in skupnih akcij, ki jih bodo igralci uporabljali na tekmi (Šibila, 2007).

Igra v obrambi je postala veliko bolj kombinatorna in nepredvidljiva. Branilci so bolj aktivni in poskušajo z različnimi akcijami in gibanji prisiliti napadalce v napake. Tako delovanje obrambe je za napadalce zelo nepredvidljivo in učinkuje na njihovo samozavest, saj nikoli ne vedo, kako bo obramba reagirala. Obrambne vloge branilcev so zelo izoblikovane, v sodobnem rokometu vidimo tudi veliko igralcev, ki so obrambni specialisti in igrajo le v obrambi. Veliko trenerjev se zato odloči za tako imenovano menjavo »obramba-napad«, ko obrambnega specialista zamenja igralec, ki igra pomembnejšo vlogo v napadu (Lipoglavšek, 2011).

Igra v napadu na drugi strani postaja vse hitrejša, in sicer tako v smislu hitrosti izvedbe posameznih elementov kot tudi v smislu hitrosti priprave in izbora sredstev napada. To seveda zahteva veliko uigranost in standardizacijo sredstev napadanja. Prav tako je do skrajnosti skrajšana tako imenovana pripravljalna faza napada na postavljeno obrambo. Ekipe imajo pripravljen taktično primeren prehod v določeno kombinacijo, ki temelji v največji meri na tipu conske ali kombinirane postavitve in na značilnostih lastnih igralcev ter nasprotnikov. Prav tako imajo vse ekipe taktiko prehoda v napad tako po prejetem zadetku kot tudi, če zadetka ni. Tu mislimo na taktiko hitrega centra in taktiko protinapada ali podaljšanega protinapada. V rokometni praksi smo v zadnjem obdobju priča pravi eksploziji različnih kolektivnih kombinacij, ki jih moštva uporabljajo v igri proti različnim conskim ali kombiniranim obrambam. Pod izrazom kombinacija razumemo časovno in prostorsko usklajeno ter organizirano povezavo individualnih dejavnosti več igralcev v smiselno celoto. Tako so individualne aktivnosti napadalcev smotrno povezane in učinkovite pri razbijanju

določenih obrambnih postavitev. V kombinaciji je torej individualno delovanje igralcev uporabljeno tako, da je v skupni povezavi najučinkovitejše (Šibila, 2007).

Igra v napadu mora seveda temeljiti na hitrem prenosu žoge ter ustvarjanju ustreznega položaja za strel na gol. Ker nikoli ne vemo, kakšno obrambo bo igral nasprotnik, mora biti napad pripravljen na igro proti vsem obrambam. V določenih situacijah poskuša nasprotnik z menjavo obrambe presenetiti napadalce, ki morajo takoj spremeniti način napadanja. Zato mora vsaka ekipa imeti pripravljeno določeno število igralnih kombinacij proti posamezni obrambi, da lahko v takšnih situacijah hitro odreagira na spremembo nasprotnikove obrambe. Seveda pa mora biti taktika v skladu z morfološko strukturo in motoričnimi sposobnosti igralcev. Igralne kombinacije morajo biti le osnova, ki pomagajo napadalcem priti do ustreznega položaja za strel, le z improvizacijo pa lahko presenetimo obrambo. Prav tako mora biti napad pripravljen odigrati kombinacijo drugače, če obramba ne reagira tako, kot smo pričakovali. Temu moramo posvečati veliko pozornosti že pri mladih rokometaših, saj je treba ozaveščati dejstvo, da se lahko določena igralna kombinacija razvije in konča na veliko različnih načinov (učenje variant izpeljave).

Dobra stran improvizacije je nepredvidljivost napadalnih aktivnosti, slaba stran pa pomanjkanje skupne organizacije, pomanjkanje medsebojnega sporazumevanja, morebitni slab izbor aktivnosti, ki jih je smiselno uporabiti v igri proti določenim obrambnim postavitvam. Pri vnaprej pripravljenih kombinacijah je ravno obratno. Če se ponavljajo, velikokrat postanejo predvidljive in branilci lahko ustrezno ukrepajo, omogočajo pa dobro organizacijo in medsebojno sporazumevanje igralcev ter veliko bolj zanesljiv izbor pravih aktivnosti glede na tip obrambe (kombinacijo, ki jo moštvo izvede, določi trener oz. srednji zunanji, ki je organizator igre).

V zadnjih letih lahko opazamo zelo veliko raznovrstnost pri sestavi in izboru različnih kombinacij, ki jih uporabljajo rokometna moštva pri igri v napadu na postavljeno consko ali kombinirano obrambo. Pri tem pa ne gre le za veliko novih možnosti pri kombiniranju posameznih aktivnosti v skupno ali skupinsko kombinacijo, temveč tudi za možnost posameznikove kreativnosti v tako rekoč vseh delih kombinacije. To pomeni, da se kombinacija, sicer začenja izvajati po določenem pravilu oziroma po določenem zaporedju dejavnosti, vendar lahko (ali celo mora) vsak izmed igralcev, ki v kombinaciji sodeluje, izbrati nadaljevanje glede na situacijo, ki je nastala ob odzivu branilcev. Napadalna

kombinacija torej ne pomeni izvajanja nujno povezanih dejavnosti. Takšna igra pa zahteva od igralcev ob bogatem individualnem znanju in sposobnostih tudi razumevanje pomena posameznih kombinacij, razumevanje možnosti nadaljevanja kombinacije na različne načine, poznavanje slabih točk različnih obramb – skratka, zelo veliko znanja, tudi teoretičnega (Šibila, 2006 in 2007).

3. CILJI

Glede na predmet in problem so v naši nalogi zadani naslednji cilji:

1. Predstaviti taktiko napada in igralne kombinacije, ki jih napadalci uporabljajo proti conski obrambi 3:2:1.
2. Predstaviti taktiko napada in igralne kombinacije, ki jih napadalci uporabljajo proti conski obrambi 5:1.
3. Predstaviti taktiko napada in igralne kombinacije, ki jih napadalci uporabljajo proti conski obrambi 6:0.

4. METODE DE LA

Pri izdelavi diplomskega dela smo si pomagali z različno strokovno domačo in tujo literaturo, ki obravnava rokometno problematiko. Predvsem gre za literaturo, namenjeno rokometnim trenerjem. Pomembni so bili tudi različni članki, predvsem iz revije Trener rokomet, iz katerih smo povzeli največ informacij, ki so bile potrebne za pisanje diplomskega dela. Uporabili smo tudi diplomske naloge, ki obravnavajo podobno problematiko.

Pomagali smo si tudi z lastnimi izkušnjami, ki smo jih pridobili z leti igranja rokometu. V pomoč so nam bili tudi pogovori z različnimi trenerji, ki imajo že veliko izkušenj na vrhunski ravni in temo zelo dobro poznajo, ter s posnetki tekem z različnih tekmovanj na reprezentančnem in klubskem nivoju.

Pri izdelavi skic, na katerih so prikazane kombinacije, smo uporabili internetno stran www.sportplan.net, kjer je na voljo program za risanje skic z rokometnim igriščem ter program Easy Sports-Graphics Handball 2.0.

5. ZNAČILNOSTI OSEBNEGA, KOMBINIRANEGA IN CONSKEGA NAČINA BRANJENJA

Primarni cilj obrambe je preprečiti napadalcem doseg zadetka. Ekipa se lahko brani na različne načine: z osebno, s kombinirano ali s consko obrambo. V tekmovalnem ali vrhunskem rokometu se uporablja večinoma conska obramba, v nekaterih situacijah pa lahko tudi kombinirano ali osebno. Conska obramba je z vidika doseganja ugodnega rezultata najprimernejša, saj je delovanje igralcev v obrambi koncentrirano na manjši (optimalno velik) del igrišča, kjer imajo napadalci največ možnosti za doseg zadetkov. Osebno obrambo uporabljajo moštva predvsem ob koncu tekem, ko ena izmed ekip izgublja in skuša z osebnim kritjem prisiliti nasprotnika, da naredi napako ali da prehitro in nesmotrno konča napad (Šibila idr., 2006)

5.1. OSEBNA OBRAMBA

Pri osebni obrambi vsak branilec krije in spremlja točno določenega napadalca. Svoje obrambne vloge opravlja ne glede na prostor, kjer se napadalec, za katerega je odgovoren, giblje. Kritje in spremljanje napadalca lahko branilec izvaja na večji ali manjši razdalji, odvisno od razmer na igrišču, namena obrambe ter znanj in kritje na razdalji. Pri tesnem kritju branilci delujejo povsem ob napadalcu ter z agresivno igro otežujejo njegovo odkrivanje in sprejem žoge. Če pa napadalec že ima žogo, ga skušajo s telesom in rokami ustaviti in preprečiti njegove nadaljnje akcije (Šibila idr., 2006).

Osebna obramba se v vrhunskem rokometu uporablja poredko, le v specifičnih situacijah, ki smo jih že prej navedli, je pa osnovni način branjenja v mini rokometu in obrambni način, s katerim se morajo srečati vsi začetniki. Temeljni razlogi za to odločitev so naslednji:

- Tehnično-taktično znanje, ki ga morajo imeti igralci, da lahko uspešno igrajo, je načeloma večje pri igri s consko ali kombinirano obrambo kot pri igri z osebno obrambo. Ker so naši otroci začetniki in nimajo ustreznega znanja, ki bi jim omogočalo učinkovito igro v obrambi, je primernejši osebni način branjenja. Še pomembnejši razlog za to izbiro je pomanjkanje tehnično-taktičnega znanja napadalcev, kajti za učinkovito igro v napadu proti conski obrambi morajo igralci obvladati mnogo več tehnično-taktičnih prvin (predvsem skupinskih in moštvenih) kot

pri igri proti osebni obrambi. Ker pa tega znanja začetniki nimajo, postaja taka igra nezanimiva, zadetkov je malo, sodelovanje med napadalci pa je zelo osiromašeno.

- Odgovornost igralcev je mnogo večja, napake pa natančno razvidne, saj »vsak odgovarja za svojega« nasprotnika.
- Mnogo več je aktivnosti vseh igralcev (tekov, skokov, metov ...), večja je dinamika igre, tako da se mnogo bolj razvijajo motorične in funkcionalne sposobnosti igralcev. Prav tako se bolj razvijajo tehnično taktične sposobnosti igralcev.
- Igralci se učijo izvajati posamezne tehnično taktične prvine pod oteženimi pogoji, saj morajo žogo loviti, podajati ali se odkrivati ob neprestani prisotnosti obrambnega igralca in se lahko vsaka najmanjša napaka takoj maščuje.
- Pri igri sodelujejo vsi igralci in ne samo eden ali dva najboljša.
- Sodoben model rokometne igre zahteva vedno več igre po celem igrišču. Sposobnosti, ki jih potrebujejo igralci, da bi se uspešno znašli v takem modelu igre, se gotovo bolje razvijajo pri igri z osebno obrambo (Šibila, 1999).

5.2. KOMBINIRANI NAČIN BRANJENJA

Pri kombiniranem branjenju se del moštva brani consko, eden ali dva igralca pa z osebnim branjenjem. Kombinirano se moštva branijo takrat, kadar imajo nasprotniki izrazito kakovostnega igralca (ali dva), od katerega je uspešna odvisnost igre. Tako skuša moštvo preprečiti, da bi tak igralec žogo sploh sprejel, ali pa mu poskušajo takoj po sprejemu žoge preprečiti zadetek ali organizacijo igre. Kombinirane obrambne postavitve predstavljata obrambi 5+1 in 4+2 (Šibila idr., 2006).

5.3. CONSKA OBRAMBA

Pri conskem načinu branjenja je vsak branilec odgovoren za branjenje določenega prostora na igrišču oz. za obrambno delovanje proti igralcu, ki je v tem prostoru.

Vsaka conska obramba mora zadovoljevati tri zahteve:

1. širina conske obrambe; načeloma naj bi v vsaki obrambi igralci z različnimi aktivnostmi zagotavljali kritje po vsej širini igralne površine, neovirane strele naj bi

igralci dopuščali šele iz t.i. »mrtvih kotov«. Seveda pa je to odvisno še od mnogih dejavnikov, kot so kakovost igralcev, strelcev, vratarja, taktika ...;

2. gostota conske obrambe; povsod tam, kjer je nevarnost prodiranja napadalcev proti голу, mora biti gostota igralcev v prostoru takšna, da lahko z različnimi aktivnostmi preprečujejo prodiranje napadalcev;
3. globina conske obrambe; napadalci ne dosežajo zadetkov samo iz krilnih položajev ali po prodoru pred vratarjev prostor temveč tudi iz razdalje, najlažje je doseganje zadetkov s strelom s sredine igrišča, zato je tudi potreba po zagotavljanju globine največja v coni na sredini igrišča (Šibila idr., 2006).

V rokometu se najpogosteje uporabljajo conske obrambe 6:0, 5:1 in 3:2:1, zato se bomo v diplomskem delu posvetili le tem trem, saj se druge, na primer bolj globoke obrambe 4:2 ali 3:3, ki jih uporabljajo predvsem neevropske države, pojavljajo redkeje.

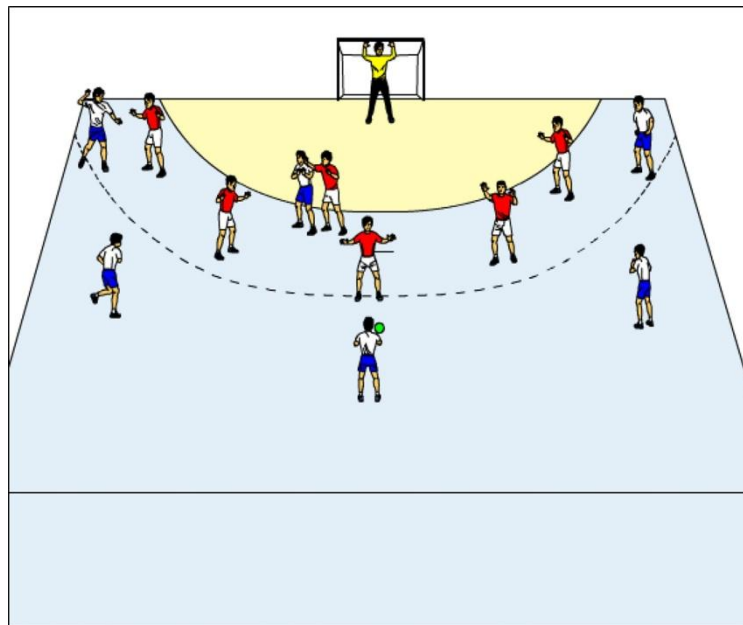
Globoke conske obrambe so obrambe 3:2:1, 4:2 in 3:3, plitki pa sta obrambi 5:1 in 6:0 (Lipoglavšek, 2011).

5.3.1. NALOGE BRANILCEV PRI CONSKEM NAČINU BRANJENJA

- Kritje napadalcev z in brez žoge.
- Kritje napadalcev pri oddajanju žoge.
- Štetje igralcev.
- Pomikanje za žogo.
- Pomoč sosednjemu branilcu.
- Predajanje in prevzemanje napadalcev.
- Zaustavljanje in izrivanje napadalcev s telesom in z rokami.
- Blokiranje strelav.
- Odvzemanje žoge (Šibila idr., 2006 in Kovač, 2008).

5.3.2. CONSKA OBRAMBNA FORMACIJA 3:2:1

Conska obramba 3:2:1 sodi med globlje conske obrambne formacije, saj so branilci že v izhodiščnem položaju pomaknjeni v igralno polje. Igralci stojijo v svoji osnovni postavitvi v treh vrstah in tvorijo nekakšen trikotnik. Ob črti vratarjevega prostora delujeta prva branilca z leve in desne ter zadnji center (centerhalf). Nekoliko naprej v polje (-8m od prečne črte) sta pomaknjena druga igralca z leve in desne (halfa), na sredini igrišča pa stoji igralec, ki je najbolj pomaknjen v globino – prednji center ali »špica«.

Slika 1: Osnovna postavitve branilcev v conski obrambi 3:2:1

Za to consko obrambo še posebej velja, da morajo branilci ob izjemnih individualnih sposobnostih tudi zelo dobro medsebojno sodelovati (moštvena in skupinska taktika). Vsi morajo pri svojih obrambnih akcijah spoštovati določena pravila. Samo v tem primeru lahko pričakujemo uspešno branjenje s to postavitvijo. To še posebno velja v primerih, ko eden od napadalcev uspe pridobiti prednost pred branilcem, ki je odgovoren zanj. V osnovi drugi branilci pomagajo prvim, kadar krila prodirajo proti sredini; prednji center pomaga drugima branilcema, kadar zunanji igralci prodirajo proti sredini, in drugi branilci pomagajo prednjemu centru, kadar zunanji napadalec prodira med njim in prednjim centrom, prvi branilci pa lahko pomagajo drugim branilcem, kadar so ti prisiljeni pomagati prednjemu centru. To je tudi edini primer, ko lahko zadnji center zapušča črto vratarjevega prostora (Šibila, idr., 2006).

Taktične prednosti conske obrambe 3:2:1:

- dobro zagotavljanje globine in s tem onemogočanje neoviranih strel z razdalje;
- z vidika vratarja se pokaže prednost te obrambe v primeru, če ima ekipa vratarja, ki bolje brani strele s pozicije krožnega napadalca in obeh kril;
- hitrejše izvajanje začetnega meta ob morebitnem prejetem zadetku;
- hitrejša realizacija protinapada, ker so obrambni igralci pomaknjeni globlje v polje.

Taktične slabosti conske obrambe 3:2:1:

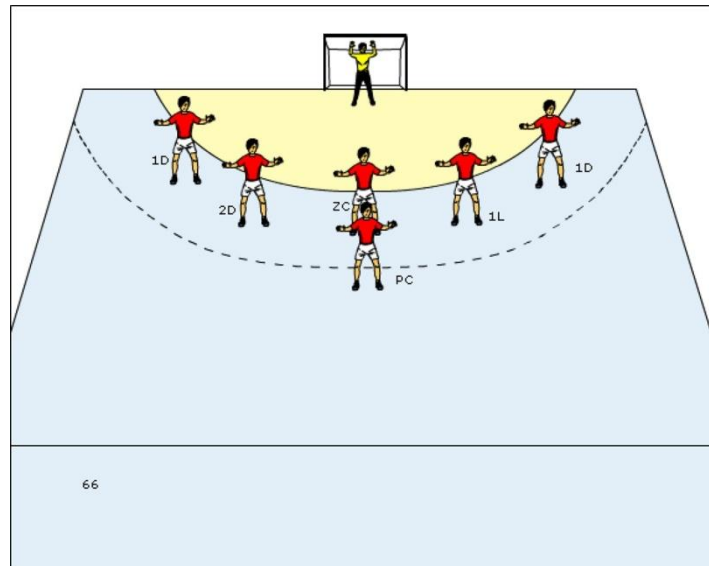
- slabosti se pokažejo predvsem pri prehodu napadalcev na igro z dvema krožnima napadalcema;
- načeloma ta conska obrambna formacija v osnovni postavitvi dobro odgovarja zahtevam po globini, nekoliko slabše pa po gostoti in širini;
- potrebna je izjemna kondicijska priprava obrambnih igralcev, ker je potrebno preteči večje razdalje in opraviti več telesnih stikov;
- če igralci zaradi obrambnih slabosti ne igrajo na »svojih« igralnih mestih v obrambi, je prehod v protinapad in napad precej počasnejši od običajnega;
- če branilec izgubi dvoboj 1:1, se je težje obraniti kot pri plitvih obrambah.

Conska obramba 3:2:1 se zadnja leta nekoliko manj uporablja, vse redkeje jo srečamo tako na vrhunskem nivoju, kot pri ekipah slabše kakovosti. Ekipe se sedaj branijo predvsem s consko obrambo 6:0 in so pri tem uspešne. Osrednji problem predstavlja gibanje igralcev v conski obrambi 3:2:1, različni načini igranja obrambe glede na specifične situacije ter metodika poučevanja (Kovač, 2008).

5.3.3. CONSKA OBRAMBNA FORMACIJA 5:1

V osnovni postavitvi stoji pet igralcev ob črti vratarjevega prostora, eden pa je na sredini igrišča pomaknjen nekoliko naprej v polje in zagotavlja globino na tistem delu igrišča, ki je z vidika napadalcev najprimernejši za doseganje zadetkov ali izpeljevanje različnih kombinacij. Igralce poimenujemo kot prvi in drugi z leve in desne ter zadnji center (centerhalf) in prednji center ali »špica«. Največkrat tudi v tej obrambni formaciji prvi branilec z leve in desne s tesnim kritjem kril (»rezanjem«) le-tem otežuje ali celo preprečuje sprejem žoge od zunanjih

igralcev na svoji strani. Drugi igralci igrajo plitko in pristopijo k nevarnim strelcem z razdalje in ne dovolijo neoviranega odkrivanja krožnega napadalca za njegov hrbet, za katerega je odgovoren zadnji center. Prednji center krije srednjega zunanjega oz. tistega igralca, ki je v prostoru njegovega delovanja (Šibila idr., 2006).

Slika 2: Osnovna postavitve branilcev v conski obrambi 5:1

Consko obrambo 5:1 vidimo velikokrat, predvsem v tekmovanju mlajših kategorij, kjer naj bi bila to osnovna obramba. Gre za nekakšen kompromis med obrambama 3:2:1 in 6:0 in torej predstavlja naslednjo stopnjo učenja, po obvladanju obrambe 3:2:1. Vidimo jo tudi na vrhunskem nivoju, saj s svojim delovanjem (predvsem zaradi prednjega centra) onemogoči napadu tekočo igro in organizacijo napada. Iz te postavitve pa je seveda prehod v protinapad veliko lažji in hitrejši, saj so na prednjem centru po navadi hitri igralci, ki po dobljeni žogi štejejo takoj v protinapad ali pa na izvajanje hitrega centra, če je ekipa prejela zadetek.

Ker je tudi ta obramba globoka, predstavlja prehod na drugega krožnega napadalca težavo. To poskuša obramba rešiti z različnimi menjavami obrambe. Iz 5:1 tako nastaneta lahko kombinirani obrambi 5+1 ali 4+2 oz. conska obramba 6:0, kar je seveda odvisno od taktike in od značilnosti branilcev.

Pokrajac (2010) piše, da morajo ekipe, ki igrajo to obrambo, obvladati tudi transformacije v druge obrambe, če pride do prehoda na drugega krožnega napadalca. Medtem ko lahko

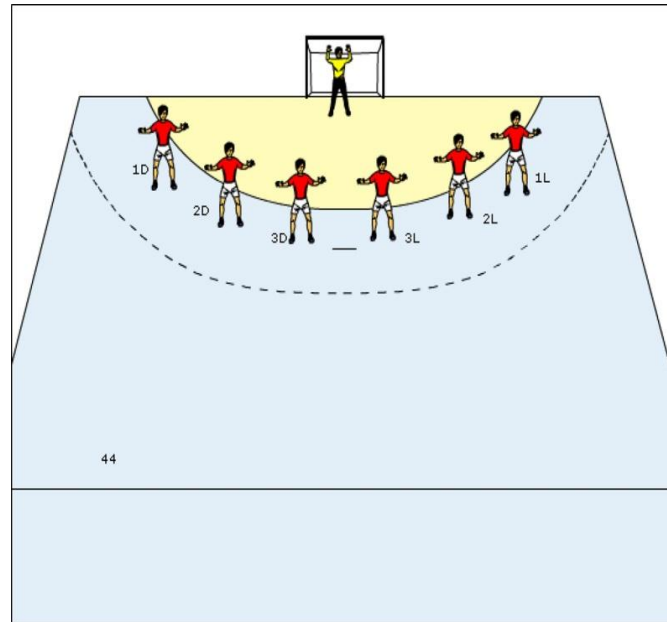
obrambi 3:2:1 in 6:0 ob prehodu na drugega krožnega napadalca situacijo taktično rešita brez menjave obrambe, se mora obramba 5:1 adaptirati.

5.3.4. CONSKA OBRAMBNA FORMACIJA 6:0

Igralci v conski obrambi 6:0 so razporejeni ob črti vratarjevega prostora (slika 3). Z leve in desne strani poimenujemo igralce kot prvi, drugi ali tretji z leve ali desne. Osnovna načela delovanja branilcev v tej obrambi so: prvi igralec z leve in desne strani zagotavlja predvsem širino in gostoto ob črti vratarjevega prostora. Manjkrat se pomika v globino, le za preprečevanje podaje krilnemu igralcu. Delovanje drugih in tretjih igralcev je v veliki meri odvisno od postavitve nasprotnikovega krožnega napadalca (Šibila idr., 2006).

V preteklosti se je conska obramba 6:0 igrala tako, da je zelo blokirala. Ruski model igre je temeljil na izrazitem rezanju kril. S tem so napadalce silili v prodor oz. strel čez sredino, kjer so stali najvišji igralci in velikokrat tudi uspešno blokirali strele. Blok je pokrival določen del vrat, v drugem delu je stal vratar. Razen prvih obrambnih igralcev (rezanje kril) branilci niso izpadali na napadalce globlje od devetih metrov. Seveda takrat ni bilo tako izrazitih strelcev z razdalje in je bila omenjena taktika mnogokrat uspešna.

Z napredkom napadalcev je napredovala tudi obramba, od njenih zgodnjih začetkov se je seveda mnogo spremenilo. Kmalu je bilo jasno, da proti vrhunskim strelcem blok ne more biti prvo orožje, ampak izhod v sili. Branilci so začeli globoko pristopati k dobrim strelcem z razdalje, saj jih je bilo le na tak način možno zaustaviti. Še vedno se seveda branilci poslužujejo bloka, vendar to ni več prva ampak prej zadnja možnost zaustavitve napadalcev. Skratka, tradicionalna obramba, pri kateri branilci pasivno čakajo na reakcijo napadalcev, je preteklost. Aktivni obrambni sistemi z napadalnim načinom igre so protagonisti moderne obrambne igre (Čeranič, 2006).

Slika 3: Osnovna postavitev branilcev v conski obrambi 6:0

Taktični cilji takšnega načina branjenja v conski obrambi 6:0 so:

1. ovirati napadalce pri sprejemu žoge v zaletu in prostoru, ki je za nadaljevanje napada ustrezen;
2. ovirati tekoče zaporedne podaje iz zaleta in s tem onemogočiti taktične kombinacije napadalcev;
3. napadalce neprestano siliti v iskanje netipičnih alternativnih napadalnih aktivnosti, ki naj bi bile uspešne, pri tem je predvsem pomembno siliti napadalce, da igrajo bolj individualno in ne ustvarijo dobrega medsebojnega sodelovanja, pri čemer prihaja do rušenja kolektivne taktike (Čeranič, 2006).

Obramba 6:0 je danes najbolj uporabljena obramba v vrhunskem rokometu. Skorajda vsaka ekipa pa ima v svojih vrstah tudi igralca, ki je specializiran le za obrambne naloge, zato vidimo tudi veliko menjav »obramba-napad«. Vsekakor to ni obramba, pri kateri igralci stojijo na črti vratarjevega prostora, ampak globoko pristopijo na napadalce. V sodobnem rokometu vidimo veliko različnih metod igranja te obrambe. Primer je lahko obramba 6:0 z globokim pristopanjem drugega branilca z leve in desne, lahko pa cela obramba stoji na sedmih ali osmih metrih od vrat in tako prisili napadalce organizirati igro bolj globoko v polju. Ker danes vidimo, da je napad s preходом na drugega krožnega napadalca možen tudi proti taki obrambni postavitvi, je pomembno, da ekipe vadijo tudi takšne situacije, da bodo na tekmi znale situacijo taktično uspešno rešiti.

Slika 4: Primer sodobne conske obrambe 6:0

6. TAKTIKA NAPADANJA PROTI RAZLIČNIM CONSKIM OBRAMBAM

Glede na svojo osnovno, začetno postavitev in mehanizme delovanja imajo različne conske obrambe različne šibke točke. Napadalci želijo z različnimi aktivnostmi ustvariti take situacije, ki so za določeno obrambo najtežje rešljive. Kot primer lahko navedemo različne prehode na drugega krožnega napadalca. Ti povzročajo veliko težav globljim obrambam, v novejšem času pa jih s pridom izkoriščamo tudi v napadu proti conski obrambi 6:0. Seveda se igra v različnih obrambah tudi neprestano spreminja in dopolnjuje. Tako v zadnjem času srečujemo mnoge oblike klasičnih obramb, s pomočjo katerih skušajo obrambe predvsem nevtralizirati klasične napadalne aktivnosti nasprotnikov. Nasprotno pa skušajo napadalci z vedno novimi ali dopolnjenimi aktivnostmi presenečati branilce in izkoriščati slabosti klasičnih ali variantnih obrambnih postavitev. Tako se igra v postavljeni obrambi in napad na postavljeno obrambo, ob medsebojni interakciji, neprestano razvijata in napredujeta (Šibila, 2007).

V tekmovalnem rokometu je nujno potrebno neprestano analizirati morebitne slabosti in pomanjkljivosti svojega moštva in nasprotnika. Ob poznavanju teh dejstev je lažje načrtovati strategijo in taktiko igre za prihajajoče tekme. Vemo, da je merilo uspešnosti ekip tekmovalni rezultat, zato je potrebno zmanjšati vplive slučajnih faktorjev na tekmovalno uspešnost (Radelj, 2008).

Trenerji v trenažnem procesu in tekmah večkrat niso zadovoljni z učinkovitostjo izvedbe določenih igralnih kombinacij svoje ekipe. Izpeljava teh se jim zdi »šablonska« in za nasprotnika preveč predvidljiva (Pori, 2006).

Prav zaradi tega morajo igralci vedeti, da je treba tudi pri igri določene kombinacije še vedno paziti na spremembe in reakcije obrambe in da kljub vsemu lahko med kombinacijo tudi improvizirajo, če bo le-ta pripomogla k temu, da bo ekipa lažje prišla do strela. Z improvizacijo se tudi nasprotnik težje pripravlja in prilagodi na reakcijo branilcev. Če napadalci določeno akcijo odigrajo vedno enako, z istimi gibanji in podajami, se bodo branilci na to pripravili.

Torej, če hočemo odigrati eno osnovno kombinacijo, na primer dvojno križanje, ni nujno, da bomo naredili dve križanji. Prvi igralec napada proti голу in če pride do priložnosti, lahko tudi

strelja, v nasprotnem primeru pa križa z zunanjim igralcem. Ta prav tako dobi žogo v naletu in njegov cilj mora biti napadati proti vratom in če že ima prostor, streljati na vrata, če to ni možno, pa odigrati dogovorjeno dvojno križanje.

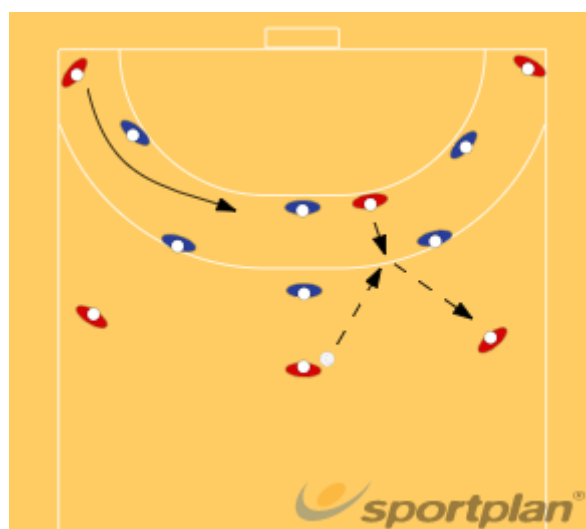
V tekmovalnem in še bolj v vrhunskem rokometu se ekipe pripravljajo na nasprotnika, zato mnogokrat tudi poznajo kombinacije nasprotne ekipe. Obramba poskuša prekiniti tekoč prenos žoge in z gibanjem branilcev celo preprečiti začetek kombinacije. V tem primeru mora napad odigrati kombinacijo drugače, brez prve podaje. Vsekakor pa to ne sme biti ovira, da napad kombinacije ne bi odigral. Takšne situacije moramo vaditi tudi na treningu.

V nadaljevanju bomo prikazali nekatere igralne kombinacije, s katerimi poskušajo napadalci priti do ugodnega položaja za strel na gol. Najpogostejše conske obrambe, s katerimi se ekipe branijo, so obrambe 3:2:1, 5:1 in 6:0. V zadnjih letih med temi prevladuje obramba 6:0, predvsem na vrhunskem nivoju. Ker se pri igri šest na šest uporabljajo večinoma conske obrambe 3:2:1, 5:1 in 6:0, bomo prikazali možne kombinacije proti tem trem conskim obrambam. V kombinacijah, ki jih bomo predstavili, poskušajo napadalci izkoriščati slabosti posamezne obrambe. Veliko je tudi prehodov na drugega krožnega napadalca, saj povzroča ta obrambi veliko težav. Ker igra ne sme biti preveč »šablonska«, bomo predstavili tudi možne modifikacije in spremembe, ko obramba ne reagira tako, kot smo pričakovali. Nikoli pa ne smemo pozabiti, da lahko odigramo tudi na lahek in osnovni način, ki je občasno lahko tudi bolj uspešen od zapletenih kombinacij. Osnova igre mora še vedno biti igra, ki soigralcem pribori prostor za strel na gol.

6.1. TAKTIKA NAPADANJA IN IGRALNE KOMBINACIJE PROTI CONSKI OBRAMBI 3:2:1

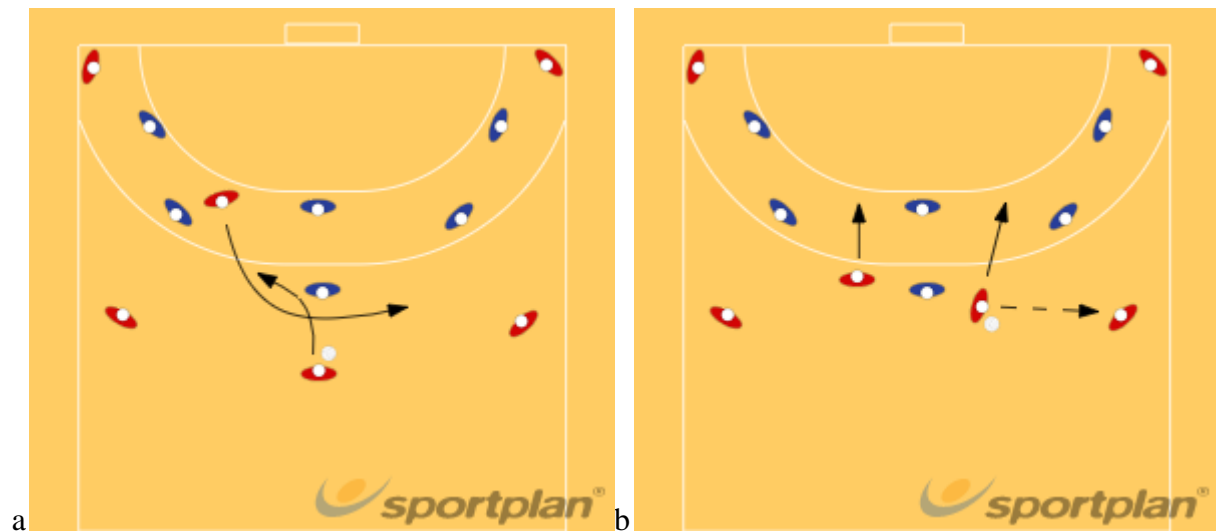
Conska obramba 3:2:1 se igra, da bi nasprotniku preprečili strele od daleč, če ima le-ta izrazite strelce, preprečuje pa tudi tekočo pripravo napada in tako sili napadalce v igro 1:1. Ker je ta obramba zelo globoka, slabše ustreza vidiku širine in gostote. Zaradi tega se večina napadov proti tej obrambi začne s prehodom določenega igralca na drugega krožnega napadalca, saj igra z dvema krožnima napadalcema tej obrambi povzroča veliko težav.

Kombinacija št. 1 – vtekanje krila; krožni napadalec (KN) se postavi med tretjim in drugim branilcem na eni strani (na primer na desni strani napada). Kadar ima žogo srednji zunanji (SZ), KN pride po žogo približno na črto za proste mete, kjer dobi žogo od SZ in jo poda desnemu zunanjemu (DZ), v trenutku, ko KN poda žogo DZ, krilo na nasprotni strani, ki je v tem primeru levo (LK), steče na drugega krožnega napadalca za drugim branilcem na desni strani, kjer izkoristi prostor in sprejme podajo od DZ. Če obrambni igralec ne dovoli podaje med SZ in KN, lahko SZ poda žogo direktno DZ.

Slika 5: Kombinacija št. 1

Kombinacija št. 2 – križanje med SZ in KN; KN je postavljen med drugim in tretjim branilcem. SZ z žogo naredi križanje s KN pred prednjim centrom in steče na položaj drugega KN (slika 6a), KN, ki sprejme žogo od SZ poda žogo DZ in se postavi med drugim in tretjim branilcem na drugi strani (slika 6b), sledi igra z dvema zunanjsima igralcema in dvema krožnima napadalcema, možno je tudi, da se SZ po križanju pomakne na položaj LZ.

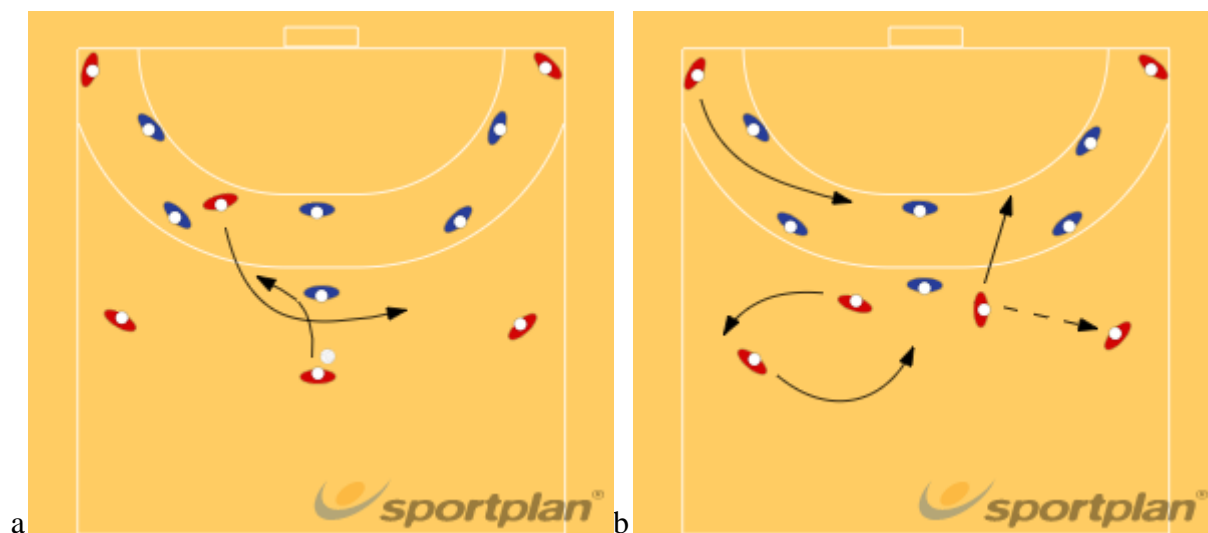

Slika 6a in 6b: Kombinacija št. 2

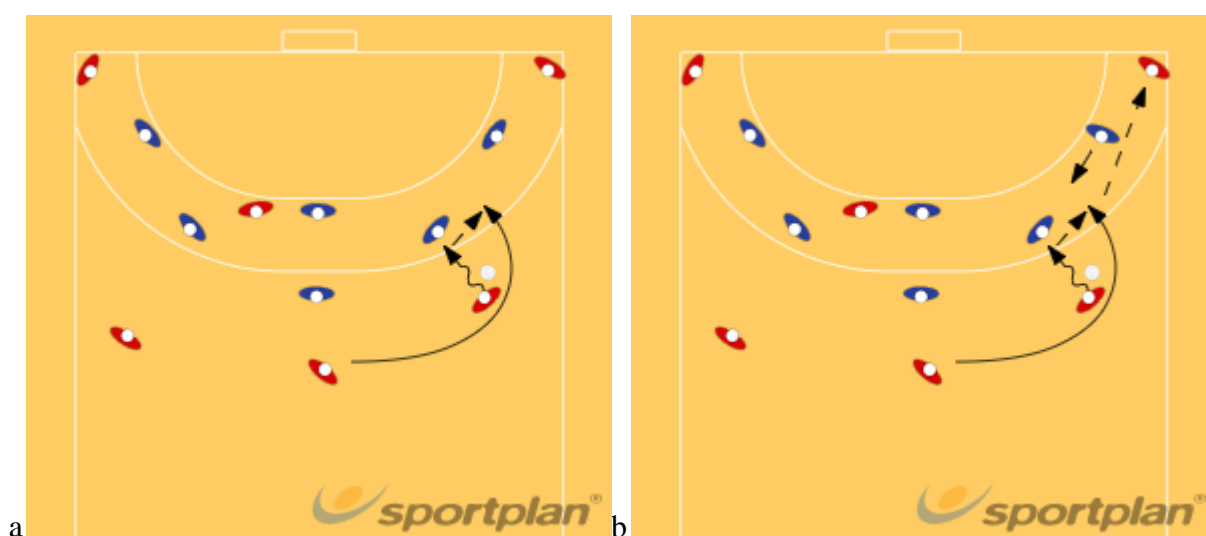
Slika 7a, 7b, 7c in 7d: Prikaz kombinacije št. 2 v praksi

Kombinacija št. 3 – vtekanje krila ob križanju med SZ in KN; kombinacija ima isti začetek kot prejšnja, torej s križanjem med SZ in KN (slika 8a), le da v tem primeru SZ ne steče ob črto vratarjevega prostora, ampak se postavi na mesto levega zunanjega (LZ), ki se pomakne na položaj SZ. V trenutku, ko KN poda žogo DZ, LK steče za drugim branilcem na drugega krožnega napadalca (slika 8b).

Slika 8a in 8b: Kombinacija št. 3

Kombinacija št. 4– tako imenovano »široko« križanje med zunanjim igralcem in SZ; kombinacija se nekoliko pogosteje igra na desni strani, saj SZ lažje nadaljuje prodor v stran svoje boljše roke – največkrat desnice. DZ izvede igro 1:1 in preigra drugega v obrambi, če je preigravanje uspešno, lahko tudi strelja na gol, drugače pa SZ priteče za njim in izkoristi prostor med drugim in prvim branilcem, ki ga je pridobil DZ (slika 9a), SZ gre na gol in če ga prvi igralec zapre, poda žogo desnemu krilu (DK) (slika 9b), če pa »široko« križanje ni dobro izvedeno, lahko SZ po sprejemu žoge od DZ nadaljuje s križanjem z DK, KN se postavi na nasprotno stran križanja.

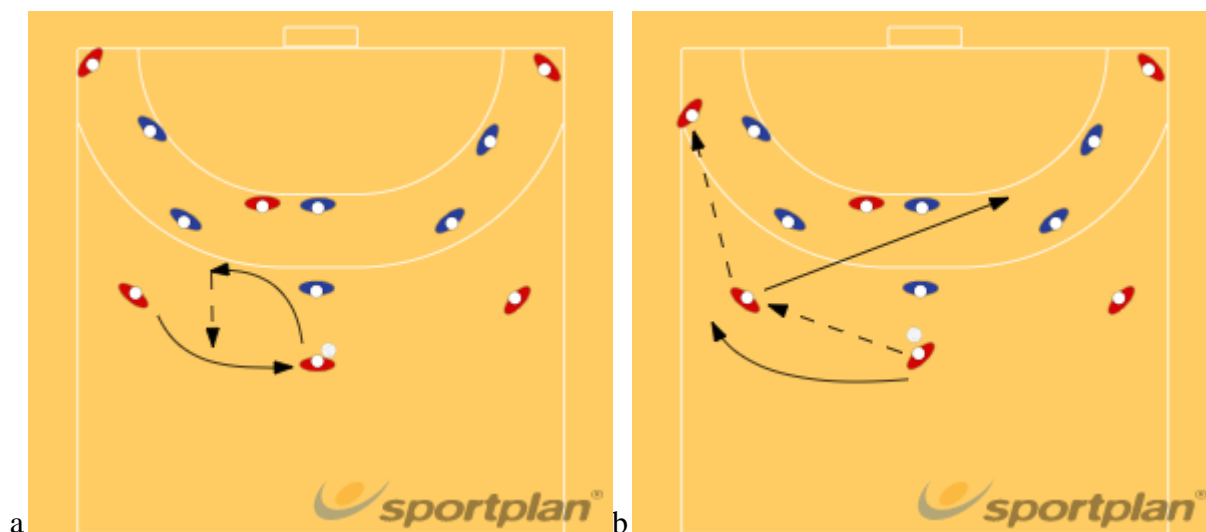
Slika 9a in 9b: Kombinacija št. 4

Kombinacija št. 5 – vtekanje SZ na drugega KN po križanju z zunanjim igralcem; SZ križa na primer z LZ, takoj po križanju, SZ steče diagonalno ob črto vratarjevega prostora, LZ pa poda dolgo žogo DZ, kjer se ob črti odpira prostor (slika 10). Kombinacijo lahko izvedemo na obeh straneh, KN je vedno postavljen na isti strani, kjer SZ križa z zunanjim igralcem zato, da lahko SZ steče na drugega krožnega napadalca diagonalno.

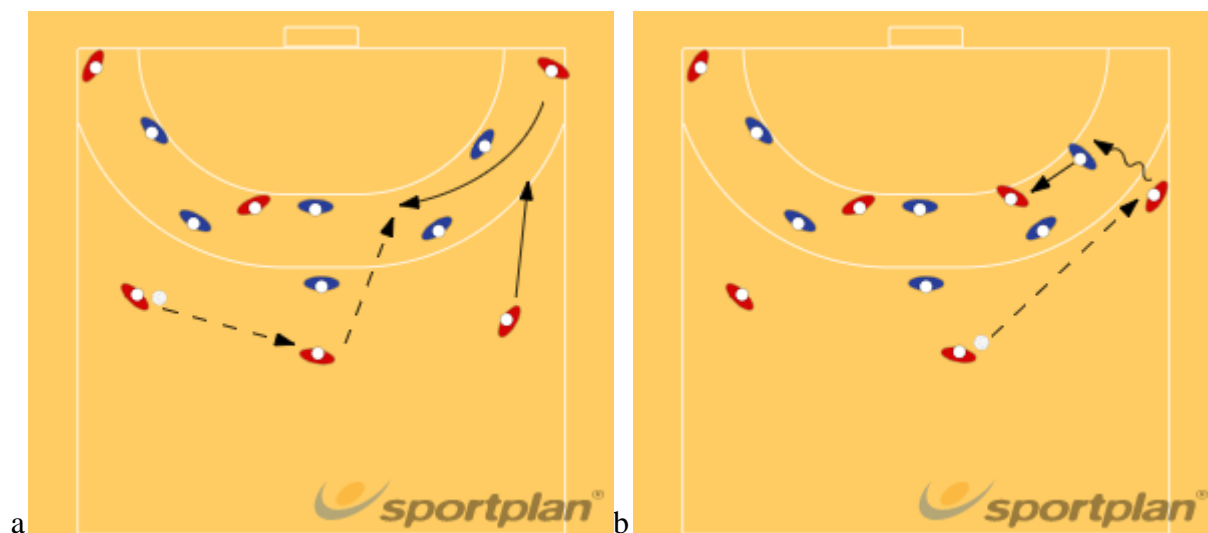
Slika 10: Kombinacija št. 5

Kombinacija št. 6 – kombinacija se začne na isti način kot prejšnja, in sicer s križanjem med SZ in LZ (slika 11a), po križanju SZ dobi od LZ povratno žogo, ta pa jo poda LK in steče diagonalno na položaj drugega krožnega napadalca, istočasno se LZ ponovno razširi in pride po žogo (slika 11b), nato sledi igra z dvema krožnima napadalcema in z dvema zunanjima igralcema, KN je vedno na strani, kjer SZ izvede križanje, kombinacijo pa lahko izvedemo na obeh straneh.

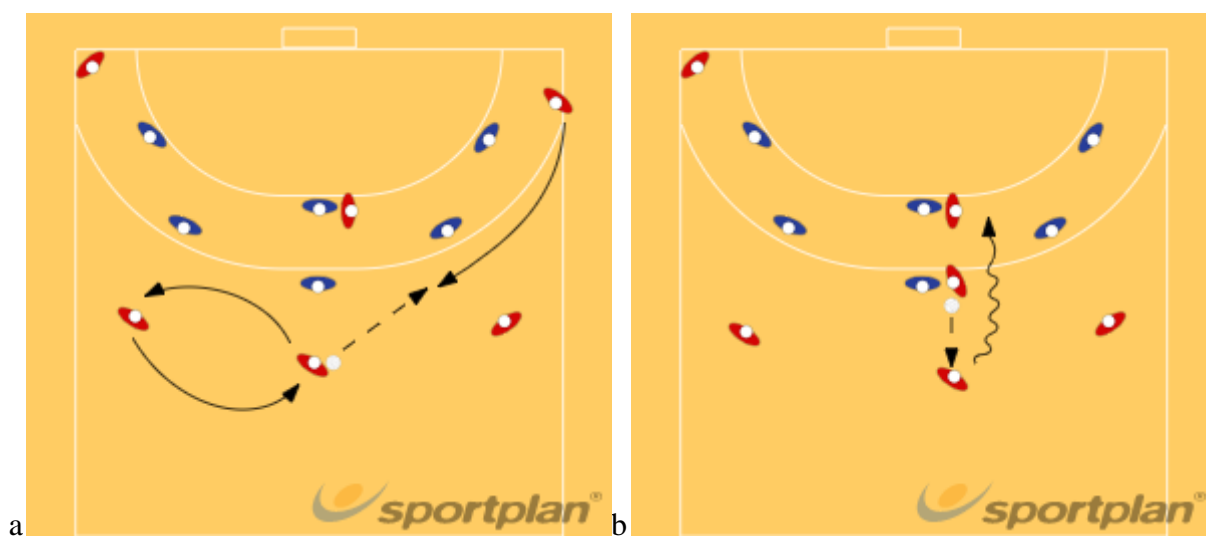
Slika 11a in 11b: Kombinacija št. 6

Kombinacija št. 7 – vtekanja krila za drugega branilca; LZ poda žogo SZ in v trenutku, ko se ta pripravlja na zalet proti голу, DK steče za hrbet drugega branilca in čaka morebitno podajo SZ, vtekanje krila mora biti hitro in nenadno, tako da preseneti obrambne igralce, ob vtekanju DK se DZ razširi proti krilu (slika 12a), če prvi obrambni igralec steče za krilnim igralcem se ponudi prostor za DZ (slika 12b), KN je postavljen na nasprotni strani akcije.

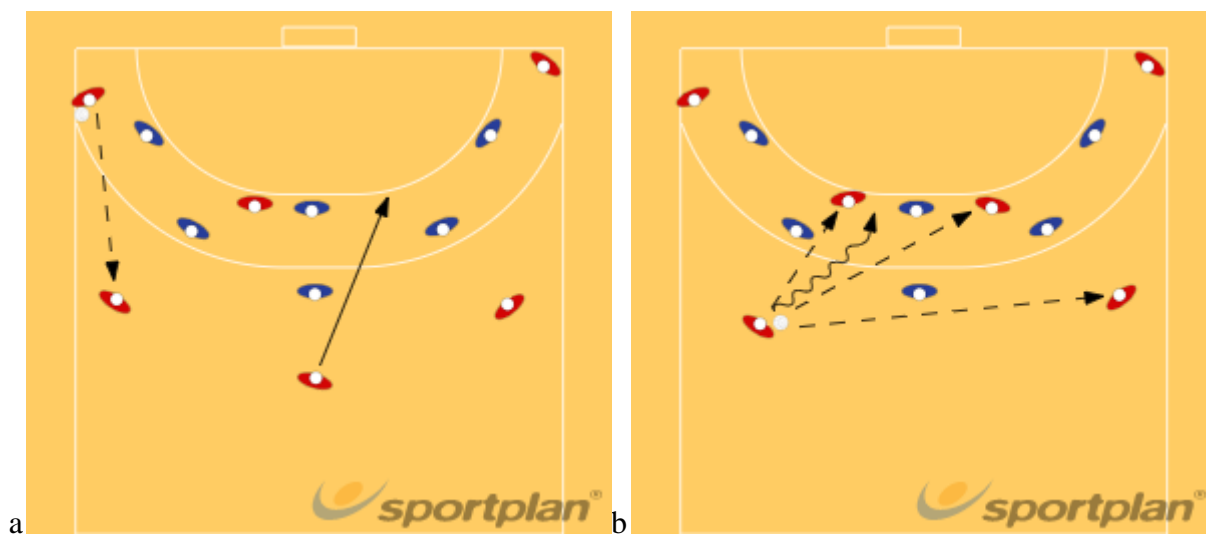
Slika 12a in 12b: Kombinacija št. 7

Kombinacija št. 8 – praznjenje in polnjenje mest med SZ in LZ po podaji na DK; KN postavimo na isto stran, kjer steče krilo tako, da blokira zadnjega centra, DK priteče na višini za črto za proste mete proti SZ, od katerega dobi žogo, v tem trenutku izvedeta SZ in LZ praznjenje in polnjenje mest (slika 13a), DK pa blokira prednji center in poda žogo LZ, ki prihaja s hitrostjo in poskuša izkoristiti bloka na prednjem in zadnjem centru (slika 13b), če je LZ izrazit strelec, je to dobra priložnost za strel, če pa ni, smo s to kombinacijo ustvarili na eni strani veliko prostora za igro tri na dva, ki ga morajo napadalci znati izkoristiti.

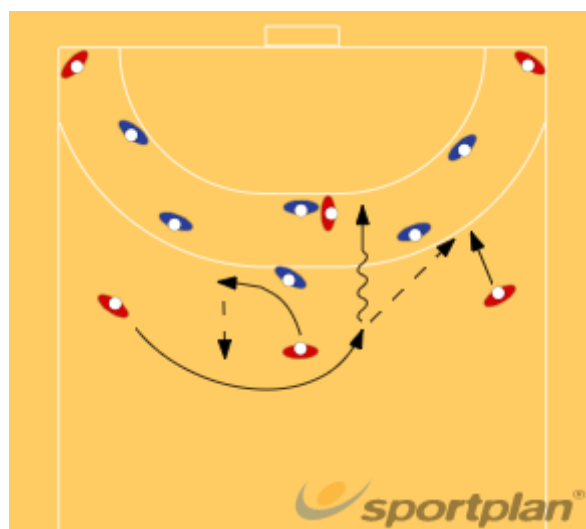
Slika 13a in 13b: Kombinacija št. 8

Kombinacija št. 9 – vtekanje SZ po podaji med LK in LZ; KN napadalca postavimo na stran, kjer se akcija začne, v tem primeru med drugim in tretjim branilcem z desne, LK poda žogo LZ, v tem trenutku SZ steče na položaj drugega KN med drugim in tretjim branilcem z leve (slika 14a), pomembna je časovna usklajenost vtekanja, saj bo le tako lahko LZ najbolje izkoristil gibanje SZ, LZ ima nato več možnih rešitev: strel na gol, podaja KN ali dolga podaja DZ (slika 14b).

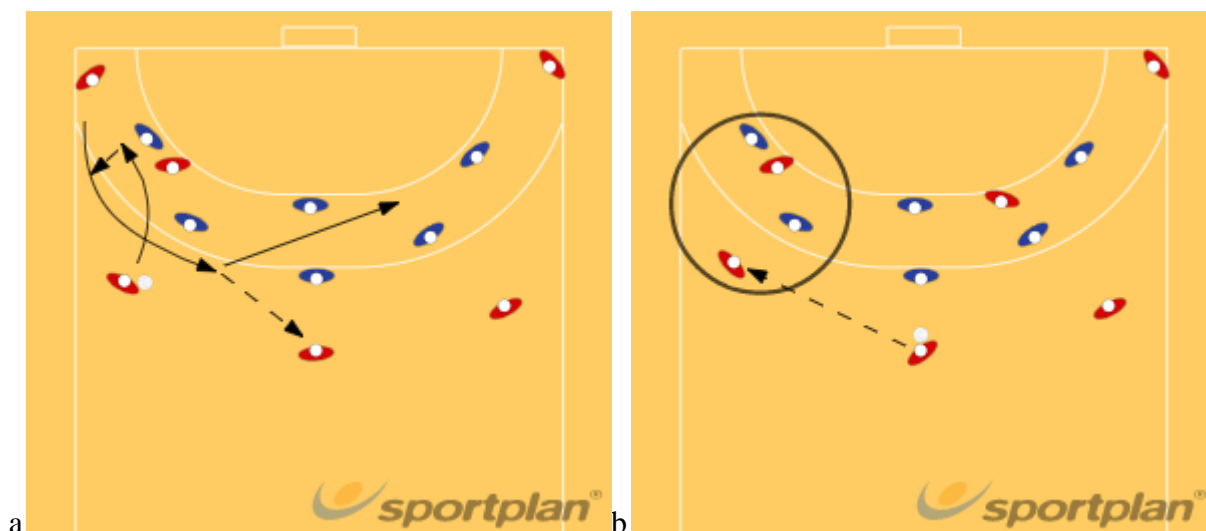
Slika 14a in 14b: Kombinacija št. 9

Kombinacija št. 10 – križanje med SZ in zunanjim igralcem; proti tako globoki obrambi je delovanje SZ zelo pomembno, saj z ustreznim križanjem naredi zunanjemu igralcu veliko prostora, ker je prednji center sledil SZ, križanje mora biti izvedeno tako, da prednji center zapusti svoje mesto in sledi SZ, v nasprotnem primeru križanje nima smisla, saj se obramba ne bo premaknila, KN postavimo na nasprotno stran križanja tako, da blokira zadnji center, SZ izvede križanje na primer z LZ, ta pa mora igro ustrezno nadaljevati, možen je strel, če pa ga drugi branilec zapre, poda DZ (slika 15), možnosti je veliko, napadalci morajo z ustrežno igro le znati izkoristiti številčno premoč na eni strani.

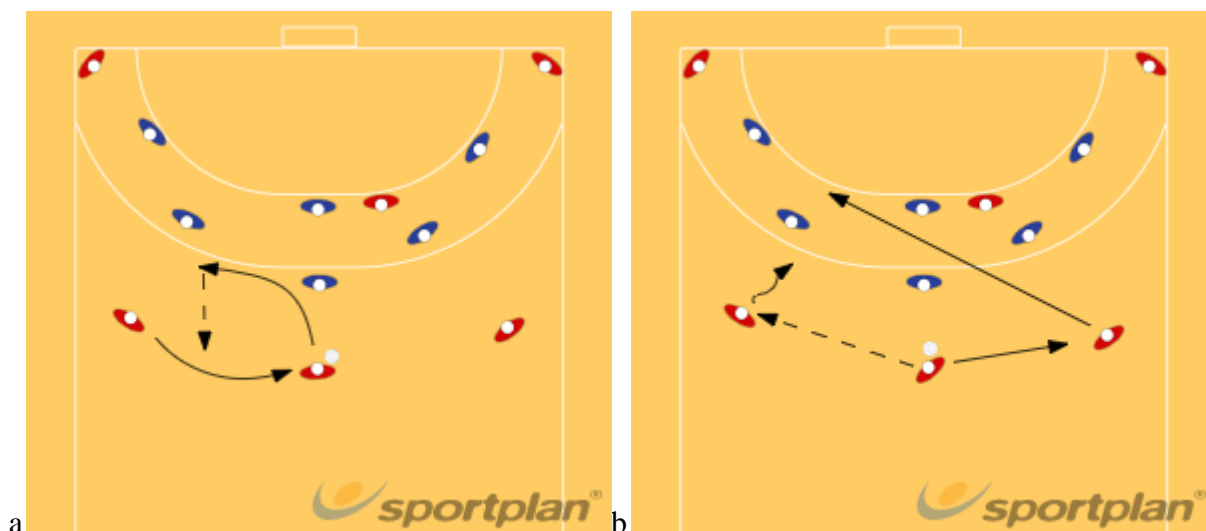
Slika 15: Kombinacija št. 10

Kombinacija št. 11 – vtekanje LK po križanju z LZ; KN je postavljen med prvim in drugim branilcem z desne, LZ križa z LK, ta poda žogo SZ in steče ob črto za vratarjev prostor (slika 16a), SZ vrne žogo LZ, ki najprej poskuša igrati dva na dva s KN, ponavadi so prvi obrambni branilci nekoliko nižji in šibkejši od KN, kar poskušamo izkoristiti s to kombinacijo (slika 16b), možno je tudi, da LZ poda spet nazaj proti SZ, ki ustrezno nadaljuje igro, na primer s križanjem z DZ ali s podajo na KN.

Slika 16a in 16b: Kombinacija št. 11

Kombinacija št. 12 – vtekanje DZ ob istočasnem križanju med SZ in LZ; KN je postavljen na nasprotno stran križanja, SZ križa s LZ (slika 17a), ki izvede povratno podajo proti SZ, v tem trenutku, torej ko SZ izvede zalet po povratni podaji, DZ steče diagonalno na položaj drugega krožnega napadalca, LZ pa se nekoliko razširi proti položaju DZ in pričakuje morebitno podajo od SZ (slika 17b).

Slika 17a in 17b: Kombinacija št. 12

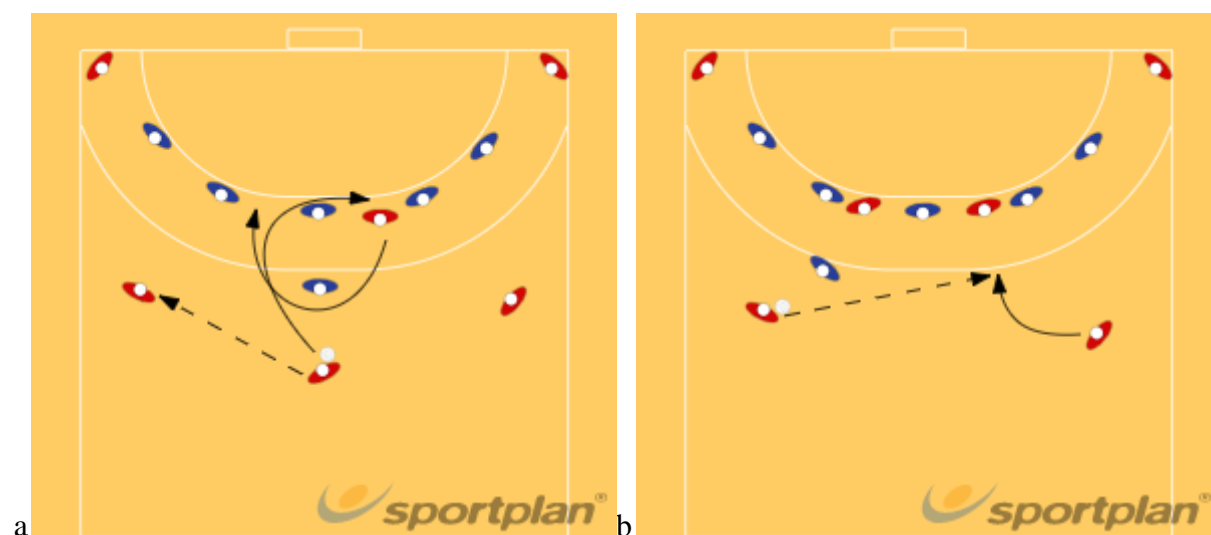
6.2. TAKTIKA NAPADANJA IN IGRALNE KOMBINACIJE PROTI CONSKI OBRAMBI 5:1

Conska obramba 5:1 je nekoliko bolj plitka od obrambe 3:2:1, vendar ima še vedno prednjega centra, ki poskuša preprečiti tekoče podaje med zunanjimi igralci. Delovanje zadnjega centra in pokrivanje krožnega napadalca se v tej postavitvi razlikuje od obrambe 3:2:1. Prav tako tudi drugače reagira ob prehodu napadalcev na drugega krožnega napadalca, saj se ponavadi obramba transformira. Cilj napada je velikokrat poskus prisiliti prednjega centra v to, da zapusti svoje igralno mesto, ki naj bi bilo idealno za strele na gol. Ekipe proti obrambi 5:1 veliko napadov odigrajo z vtekanjem na drugega krožnega napadalca. Pomembno za napad je tudi, kako prednji center igra. Nekateri igrajo zelo globoko v polju in poskušajo prestreči čim več podaj, srednjega zunanjega pa skorajda odrežejo od igre in mu preprečujejo organizacijo napada. Drugi igrajo bolj plitko, da bi obramba bila bolj gosta in da ne bi pustili preveč prostora. Blok krožnega napadalca je taktično zelo pomemben element, še posebej pogost je blok na prednji center, saj ustvari srednjemu zunanjemu prostor za odigrati dva na dva s krožnim napadalcem ali naprej z levim oz. desnim zunanjim.

V sodobnem rokometu poskušajo ekipe na prednjem centru postaviti visoke igralce, da bi napadalci imeli še večje težave pri organizaciji napada. V takšni situaciji veliko ekip ob prehodu napadalcev na drugega krožnega napadalca reagira tako, da obrambo transformirajo v 6:0 zato, da bi preprečili taktični namen napadalcev, in sicer gre za izkoriščanja prostora, ki bi nastal po prehodu na drugega krožnega napadalca. Vrhunske ekipe z izrazitimi strelci nato kar streljajo na gol brez nikakršne priprave ali pa odigrajo kakšno osnovno kombinacijo in z individualnimi kvalitetami poskušajo priti do strela na gol (Kovacs, 2010).

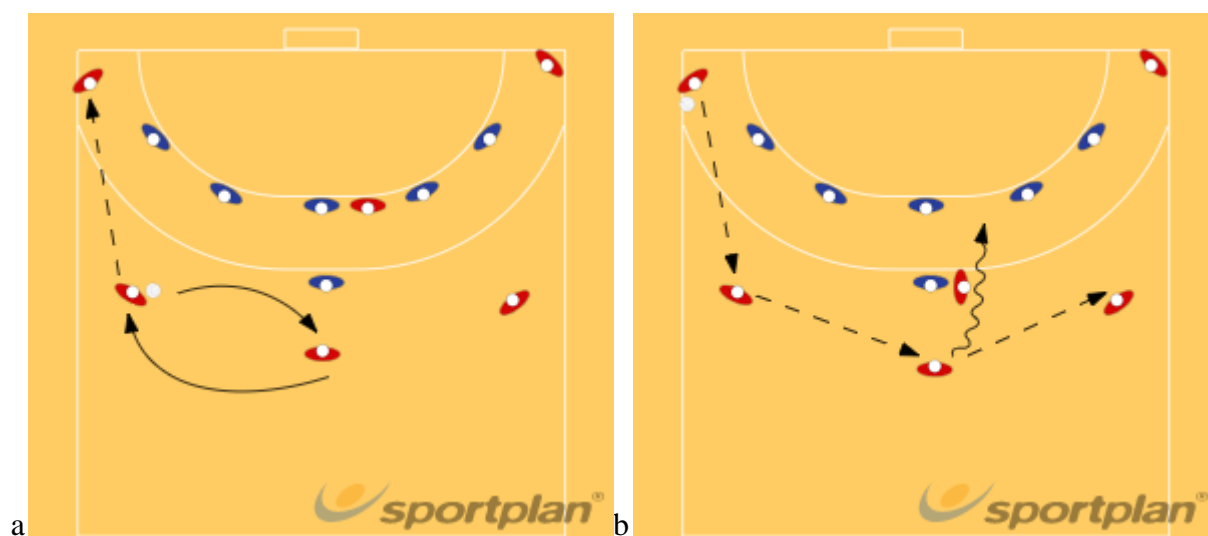
Proti obrambi 5:1 lahko odigramo tudi večino kombinacij, ki smo jih predstavili v prejšnjem poglavju. Pomembne in uporabne so predvsem kombinacije 1, 2, 3, 4, 9 in 11.

Kombinacija št. 13 – vtekanje SZ po podaji na LZ; KN se postavi na nasprotno strani vtekanja SZ, v našem primeru se KN postavi med drugim levim branilcem in zadnjim centrom, SZ se giblje proti LZ, ki mu poda žogo in steče na položaj drugega KN, v trenutku, ko SZ poda žogo, KN steče pred prednjim centrom in se postavi med drugim branilcem z desne in zadnjim centrom, SZ pa vtekanje opravi tako, da steče za zadnjim centrom in se postavi na mesto, kjer je na začetku kombinacije stal KN (slika 18a), LZ nato poda dolgo žogo DZ, ki bo zdaj imel veliko prostora za strel z devetih metrov ali tudi za igro z enim od KN (slika 18b). Kombinacijo uporabimo zato, da zunanjemu igralcu naredimo prostor za strel od daleč, kar pride prav, če ima ekipa izrazitega strelca. Prednji center naj bi sledil KN in pokrival LZ, na drugi strani pa nastane igra dva na dva oz. tri na tri, pri vseh teh gibanjih velikokrat pride tudi do napačnega prevzemanja, zato lahko napad to izkoristi za relativno prost strel proti vratom.

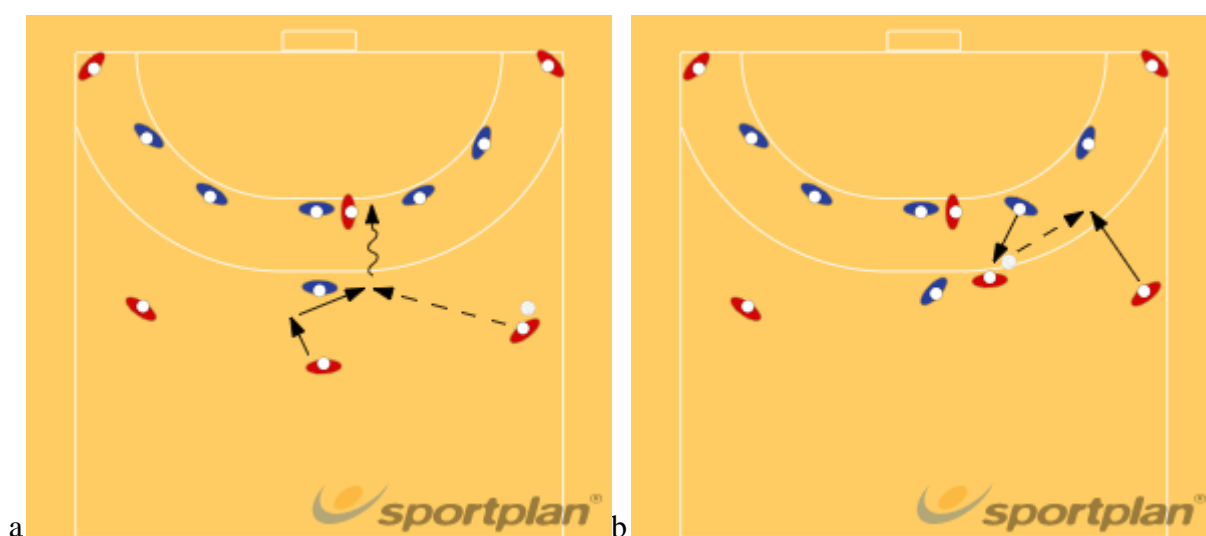
Slika 18a in 18b: Kombinacija št. 13

Kombinacija št. 14 – praznjenje in polnjenje mest med LZ in SZ po podaji LZ-LK; LZ poda žogo LK in steče na položaj SZ, ta pa steče za njim (slika 19a) in pride v naletu po žogo, ki jo dobi od LK, proti obrambi 5:1 uporabimo KN tako, da postavi blok na prednjem centru, tako da se igra lahko nadaljuje proti desni strani (slika 19b), nadaljevanje kombinacije je lahko različno, s strelom, podajo, križanjem, širokim križanjem, vtekanjem kakšnega igralca, skratka možnosti je veliko, igralci pa morajo zdaj izbrati ustrezno nadaljevanje igre.

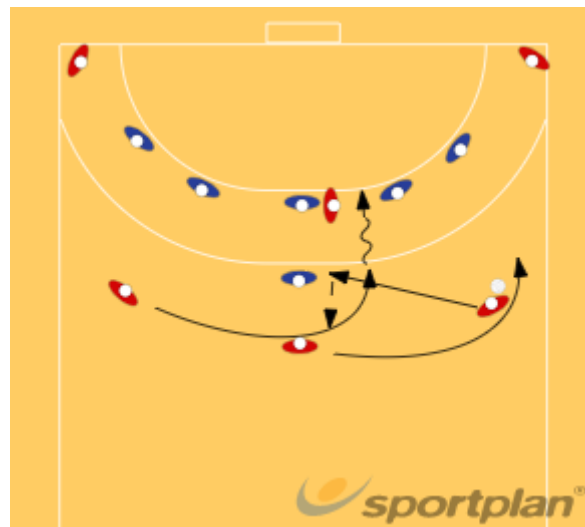
Slika 19a in 19b: Kombinacija št. 14

Kombinacija št. 15 – lažna podaja med DZ in SZ; KN je postavljen med drugim levim branilcem in zadnjim centrom ter blokira zadnji center, kombinacija se lažje izvaja na desni strani, saj SZ napada tam z boljšo roko in lažje nadaljuje prodor, žogo ima DZ in izvede lažno podajo proti SZ, ta pa se najprej giblje v svojo levo stran in nato po lažni podaji hitro in eksplozivno spremeni smer in preseneti prednjega centra. Nato dobi žogo od DZ in napada proti bloku KN, s tem se ustvari višek na desni strani, SZ nato strelja na gol (slika 20a), če ga drugi obrambni zapre, pa poda žogo naprej proti DZ (slika 20b), možna pa je tudi dolga podaja na DK.

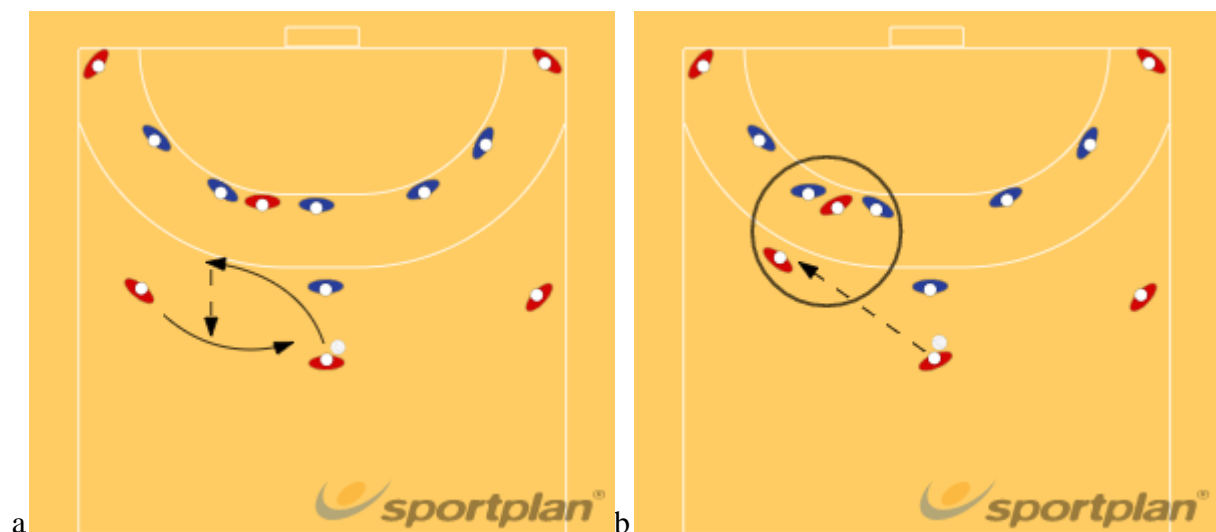
Slika 20a in 20b: Kombinacija št. 15

Kombinacija št. 16 – križanje med desnim in levim zunanjim; križanje lahko izvedemo tudi obratno; KN je postavljen na strani, kjer se začne križanje in blokira zadnjega centra, DZ križa z LZ in blokira prednjega centra, SZ se širi na stran igralca, ki je začel križanje, v tem primeru torej na DZ, LZ v zaletu sprejme žogo od DZ in poskuša izkoristiti prostor, ki je nastal z blokiranjem prednjega in zadnjega centra (slika 21), tudi v tem primeru je nadaljevanje lahko različno in odvisno od reakcije obrambe, v vsakem primeru pa je prva možnost vedno strel na gol, če ga drugi obrambni igralec zapre, pa poda žogo DZ, kjer je nastala številčna prednost.

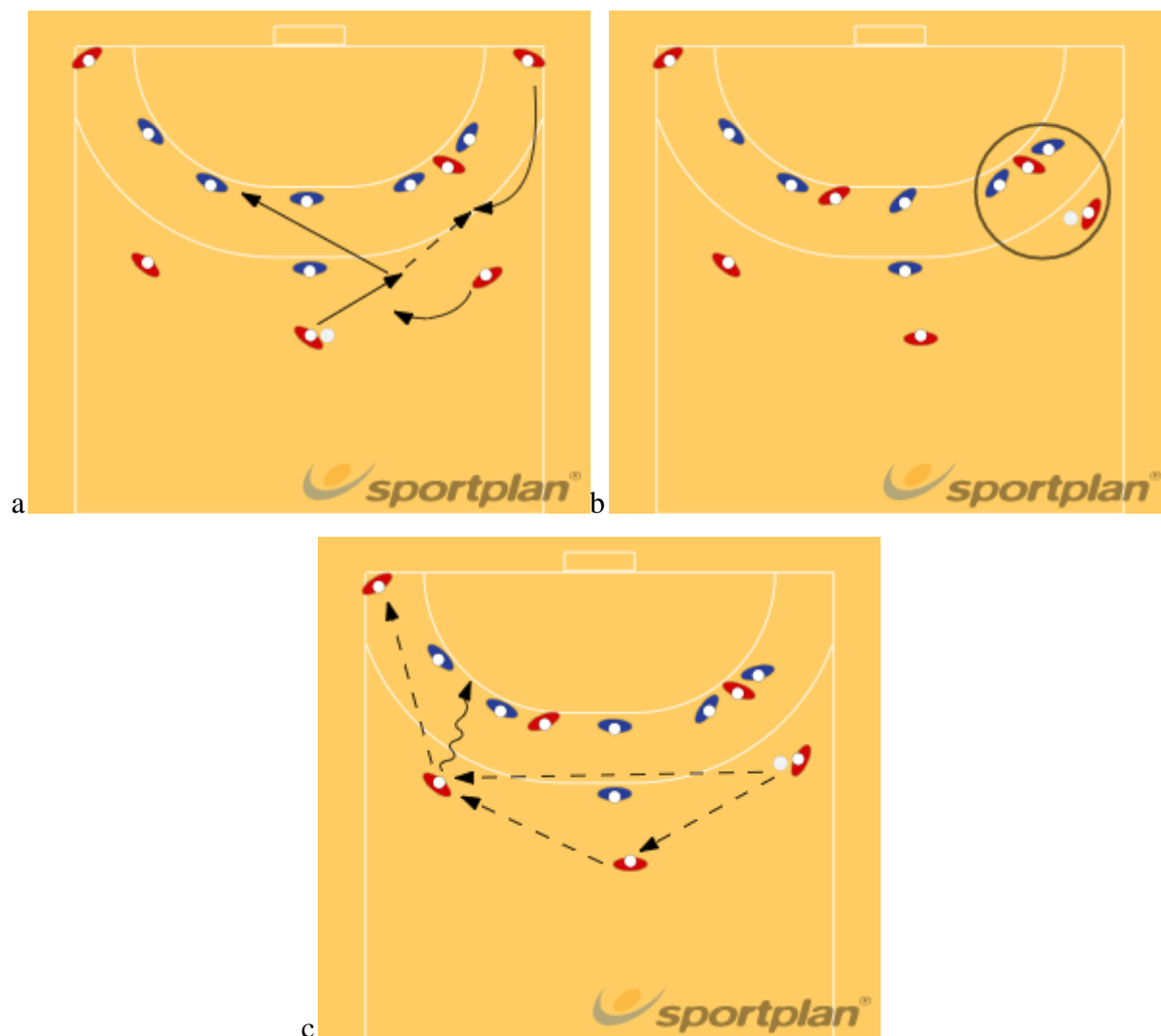
Slika 21: Kombinacija št. 16

Kombinacija št. 17 – križanje med SZ in LZ s povratno žogo; po križanju LZ vrne žogo nazaj SZ, ki je sedaj na položaju LZ in poskuša s KN odigrati dva na dva (slika 22a in 22b).

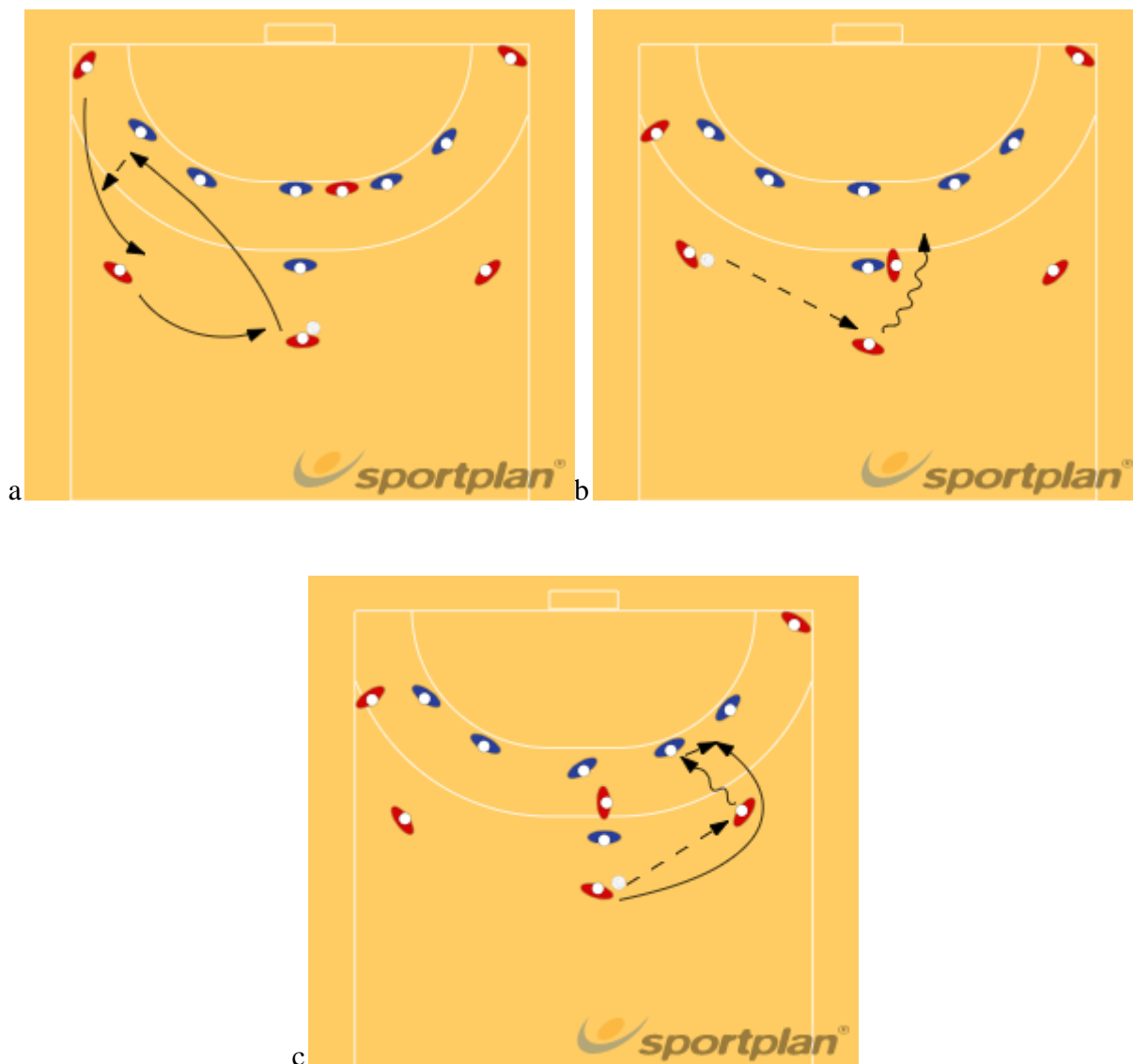
Slika 22a in 22b: Kombinacija št. 17

Kombinacija št. 18 – vtekanje SZ po podaji na DK; KN je postavljen med prvim in drugim levim branilcem, SZ se z žogo giblje proti desni strani, DK pa pride visoko v polje po žogo, sledi podaja med SZ in DK, po podaji SZ steče diagonalno na drugega KN in se postavi med drugim desnim in zadnjim centrom, DZ se v tem času pomakne proti sredini igrišča, da pusti prostor DK, ki s hitrostjo pride po žogo (slika 23a), DK poskuša najprej igrati dva na dva s KN in izkoristiti višino in moč KN v primerjavi s prvim branilcem, ki je po navadi nižji in lažji (slika 23b). Če igra s KN ne uspe, poda žogo naprej proti DZ, ki se zdaj nahaja na položaju SZ, ali naredi dolgo podajo proti LZ, po sprejemu žoge od DK ima SZ na voljo več možnosti, lahko strelja na gol ali odigra z drugim KN, možna je seveda tudi enostavna podaja na LZ in igra naprej proti LK ali tudi križanje z ustreznim nadaljevanjem (slika 23c). Kombinacija je torej začetek igre, nato morajo igralci nekoliko improvizirati ter izbrati najboljšo možno rešitev.

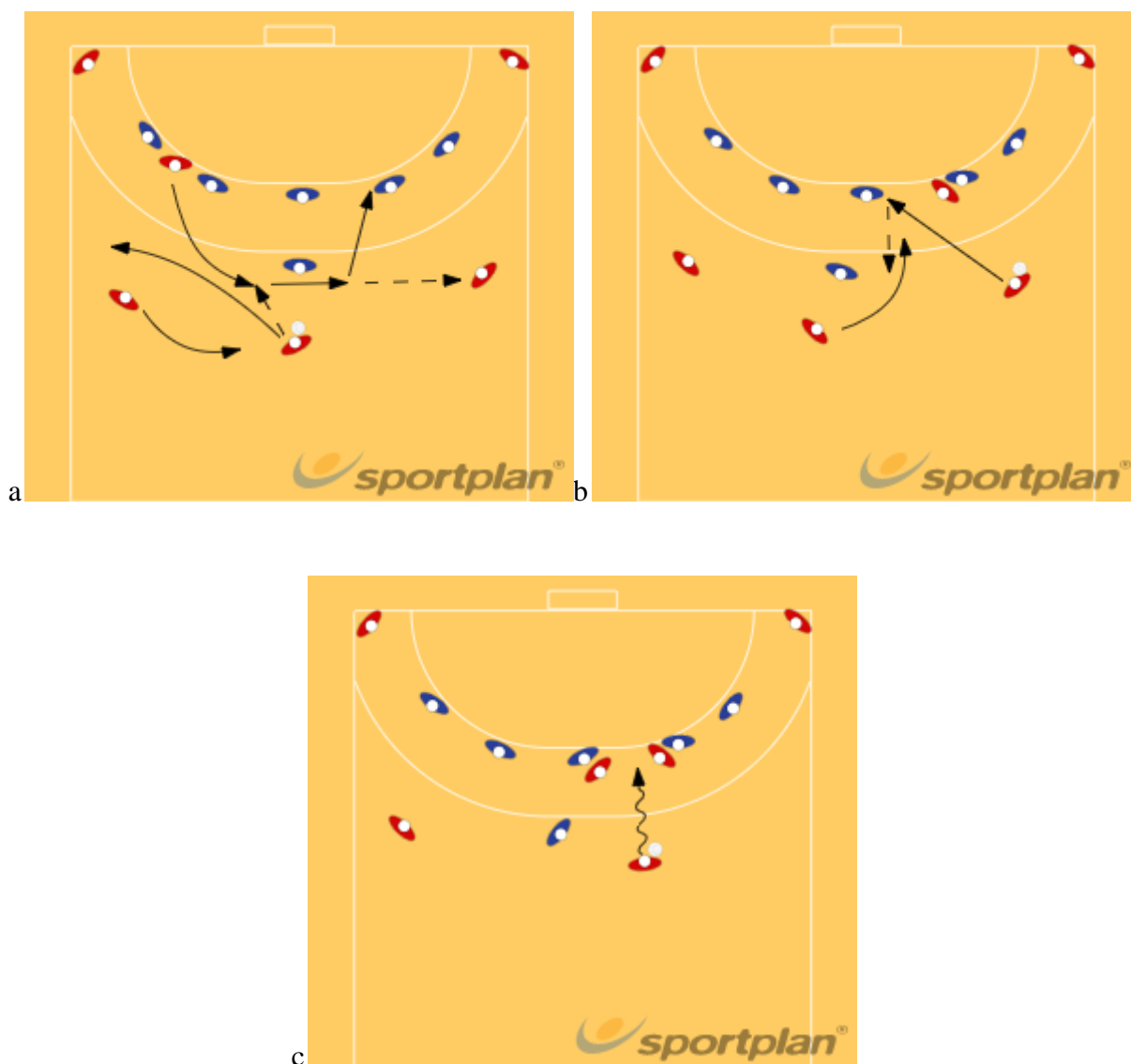
Slika 23a, 23b in 23c: Kombinacija št. 18

Kombinacija št. 19 – križanje med SZ in LK; KN je postavljen na nasprotni strani križanja med drugim in tretjim branilcem, SZ križa z LK, ki naredi zalet in poda žogo LZ, ki se giblje proti sredini, v trenutku podaje LK, KN naredi blok na prednjem centru, ta blok poskuša LZ izkoristiti za strel ali za igro dva na dva s KN (slika 24a in 24b), če kombinacija ni uspešna, imamo različne možnosti za nadaljevanje, LZ lahko križa z DZ ali poda žogo DZ, s katerim opravi široko križanje (slika 24c).

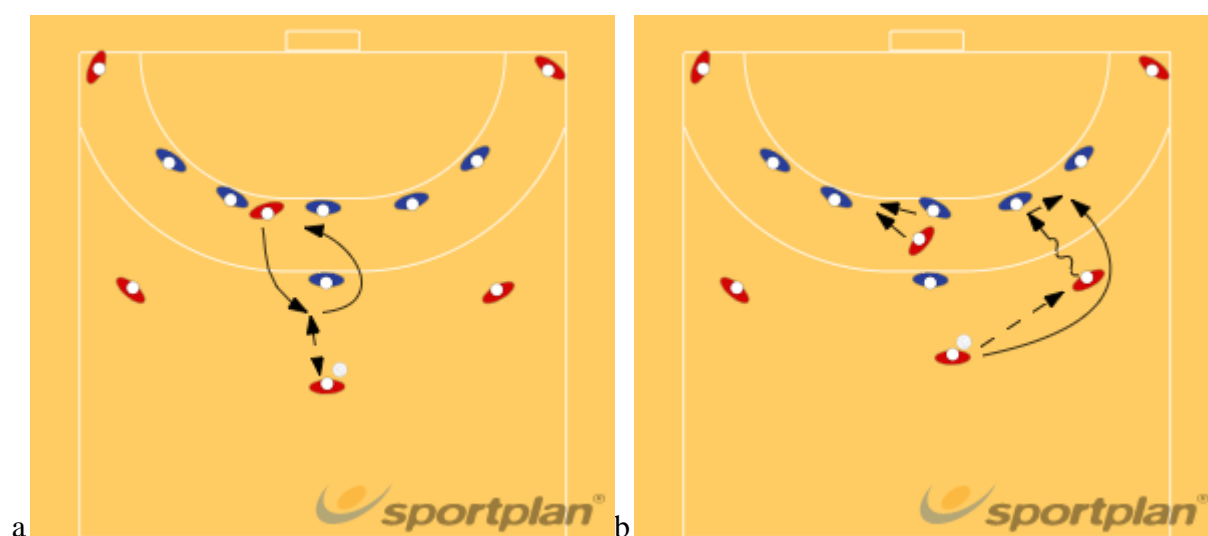
slika 24a, 24b in 24c: Kombinacija št. 19

Kombinacija št. 20 – križanje med DZ in LZ ob predhodnem gibanju KN in izkoriščanje dvojnega bloka; KN je postavljen med prvim in drugim branilcem z desne, SZ se z žogo začne gibati proti desni in jo poda KZ, ki s polkrožnim gibanjem teče mimo prednjega centra, SZ pa se v tem času razširi in postavi na mesto LZ, KN poda žogo DZ in postavi blok na drugega levega branilca (slika 25a), v tem trenutku DZ v naletu napade proti голу in križa z LZ, ki prihaja s polno hitrostjo, DZ križanje opravi tako, da po podaji postavi blok na zadnjem centru (slika 25b), LZ mora biti hiter, zato da prehití prednjega centra, ki bo tako ostal brez igralca, nato bo imel prostor za strel na gol, saj bo prehitel prednjega centra in imel postavljen blok tako na drugem branilcu kot na zadnjem centru (slika 25c).

slika 25a, 25b in 25c: Kombinacija št. 20

Kombinacija št. 21 – široko križanje med DZ in SZ po predhodnem gibanju KN; kombinacija je podobna kombinaciji št. 4, ki smo jo že prej predstavili, razlikuje se v tem, da pred širokim križanjem KN pride po žogo od SZ, ta mu jo takoj vrne in se s tekom med prednjim in zadnjim centrom vrne za izhodiščni položaj, ki je med drugim desnim branilcem in zadnjim centrom (slika 26a), v tem trenutku SZ poda žogo DZ, ki začne s širokim križanjem (slika 26b), gibanje KN je pomembno, ker mu zadnji center sledi in tako imata desni in srednji zunanji več prostora za široko križanje.

Slika 26a in 26b: Kombinacija št. 21

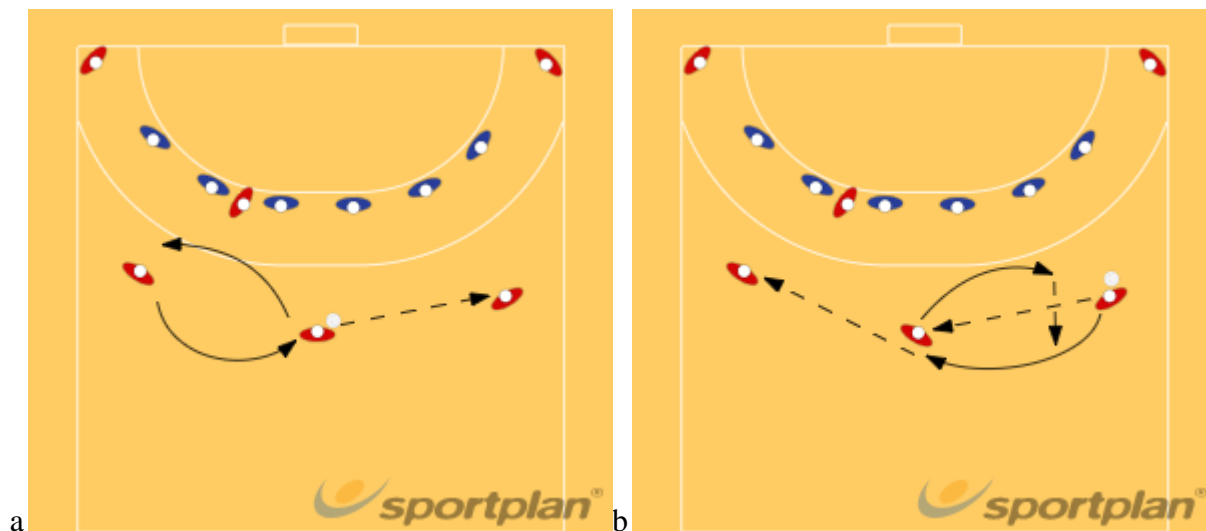
6.3. TAKTIKA NAPADANJA IN IGRALNE KOMBINACIJE PROTI CONSKI OBRAMBI 6:0

V vrhunskem rokometu je obramba 6:0 najpogostejši način branjenja. Visoki in močni igralci na sredini ne pustijo veliko prostora za strel in za preigravanje. Ker imamo na zunanjih položajih izrazite strelce, se tudi ta obramba v sodobnem rokometu igra globlje in ne pusti napadalcem, da neovirano streljajo na gol bližje od devetih metrov. Cilj napada je razširiti igro in ustvariti strelcem dober položaj za strel na gol, kajti ta obramba poskuša siliti napad v strele čez sredino, kjer pa je obramba najmočnejša. Proti tej obrambi vidimo tudi veliko strelcev s tal ter bočnih strelcev, ki presenetijo tako branilce kot vratarja. Te izkoriščajo predvsem nekoliko nižji igralci, saj branilci po navadi proti takim igralcem igrajo nekoliko bolj plitko. Ne glede na to, da je ta obramba plitka, vidimo zadnje čase, da ekipe tudi proti obrambi 6:0 igrajo napad z dvema krožnima napadalcema. Vtekanje opravi večinoma krilni igralec, napad pa tako z igro med zunanjim in krožnim napadalcem poskuša izkoristiti prve branilce, ki so po navadi nižji in šibkejši.

Pomembna je tudi vloga krožnega napadalca, ki s postavljanjem blokad poskuša ustvariti prostor za zunanje igralce. Proti taki obrambi je zelo pomembno, da zna napad dobro odigrati nekatere situacije dva na dva ali tudi tri na tri na eni strani. Če imamo krožnega napadalca na isti strani, poskušamo izkoristiti njegov blok, če je na drugi strani, pa morajo napadalci znati odigrati na primer tri na tri na eni strani igrišča.

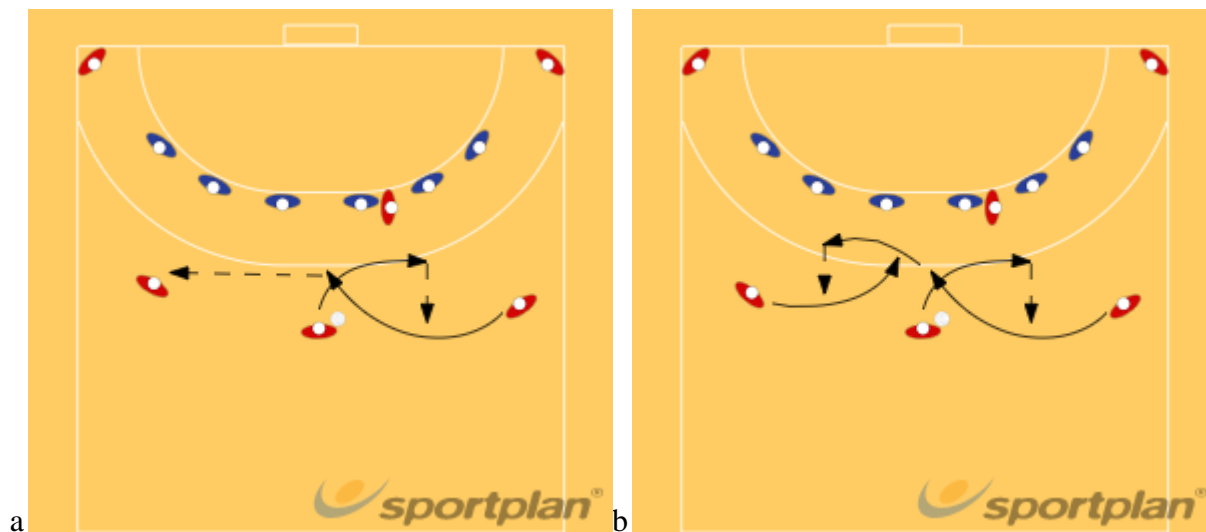
V nadaljevanju bomo predstavili nekatere kombinacije, ki jih ekipe uporabljajo v igri proti obrambi 6:0. Nekatere so seveda osnovne, druge pa nekoliko bolj zapletene, če želimo odigrati napad z vtekanjem, lahko uporabimo tudi nekatere kombinacije, ki smo jih že predstavili.

Kombinacija št. 22 – praznjenje in polnjenje mest med SZ in LZ s križanjem; SZ poda žogo DZ in se polkrožno giblje na mesto LZ, ta pa s svojega mesta steče na mesto SZ (slika 27a), LZ dobi žogo od DZ, s katerim nato križa, sledi prosta igra, igralci morajo nato izbrati ustrezno nadaljevanje, zelo dobro je tudi, da DZ poda žogo naprej proti SZ, ta pa izkoristi blokado KN, ki je med drugim in tretjim desnim branilcem in začne povratni višek na desno stran (slika 27b).

Slika 27a in 27b: Kombinacija št. 22

Kombinacija št. 23 – križanje med SZ in DZ z ustreznim nadaljevanjem – dolga podaja (slika 28a) ali dvojno križanje (slika 28b); KN je postavljen na strani, kjer izvedemo prvo križanje, možno pa je tudi, da ga postavimo med obema tretjima branilcema, od tega je tudi odvisna igra zunanjih igralcev, to je ena izmed najpreprostejših in najbolj pogosto uporabljenih kombinacij.

Slika 28a in 28b: Kombinacija št. 23

a

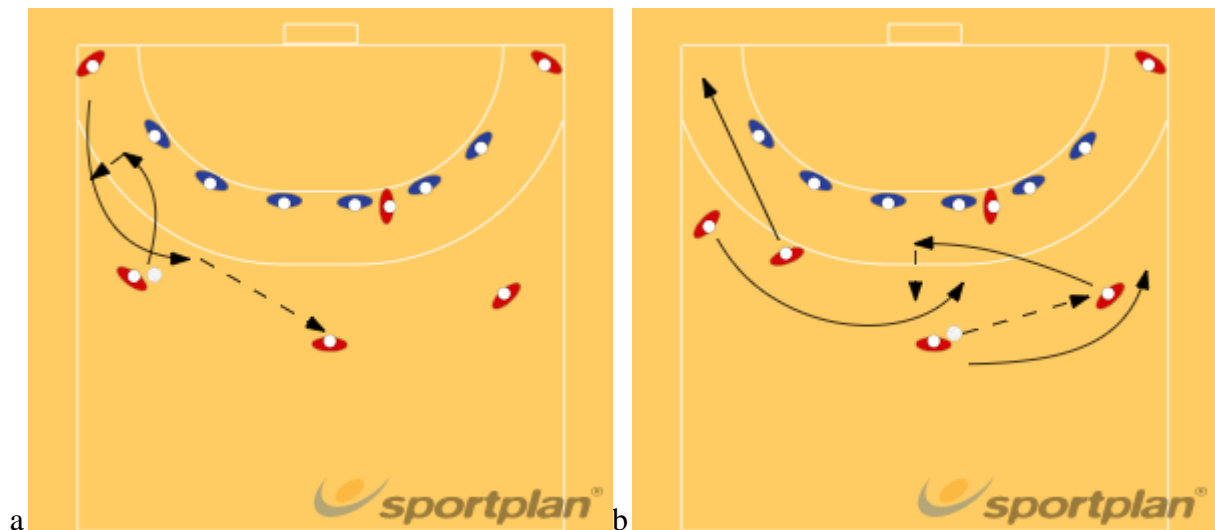
b

c

Slika 29a, 29b in 29c: Prikaz kombinacije št. 23 v praksi

Kombinacija št. 24 – križanje med DZ in LZ po predhodnem križanju med LZ in LK; LZ križa z LK, ki poda žogo SZ in se vrne na svoje mesto (slika 30a), SZ poda žogo DZ, ki se začne gibati proti sredini igrišča, kjer križa z LZ, ki iz širokega položaja prihaja s polno hitrostjo, SZ pa se razširi na položaj DZ in čaka na morebitno podajo (slika 30b), prva izbira LZ je strel, možna pa je tudi podaja drugim igralcem ali igra s KN, ki je postavljen med drugim in tretjim levim branilcem, prav tu naj bi LZ prišel do strela, križanje na začetku kombinacije med zunanjim in krilnim igralcem izvedemo zato, da bi zunanji igralec imel še več prostora za nabiranje hitrosti in tako prišel v križanje z maksimalno hitrostjo, seveda pa je križanje med zunanjimi igralci možno tudi brez predhodnega križanja med zunanjim in krilnim igralcem (slika 31a in 31b).

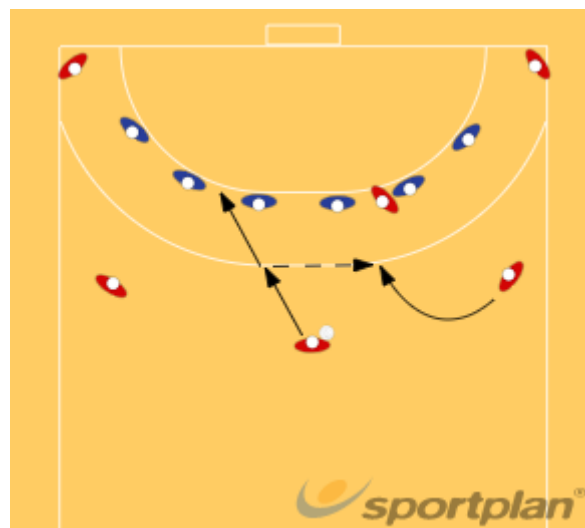

Slika 30a in 30b: Kombinacija št. 24

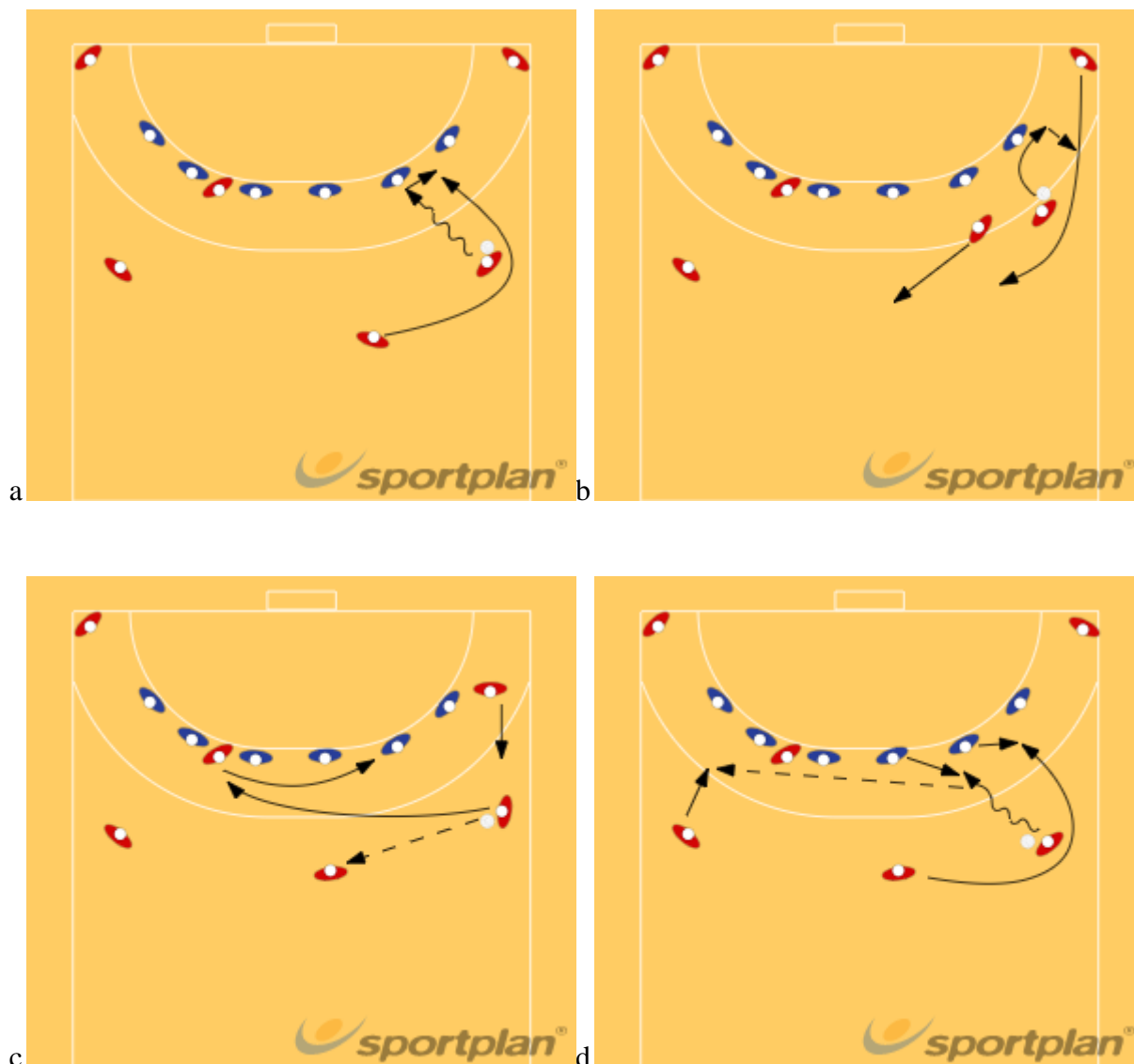
Slika 31a in 31b: Prikaz kombinacije št. 24 v praksi

Kombinacija št. 25 – vtekanje SZ po podaji na DZ; KN postavimo med drugim in tretjim branilcem z leve, SZ naredi zalet med drugim in tretjim desnim branilcem ter poda žogo DZ, ki prihaja proti sredini, po podaji SZ steče ob črto za vratarjev prostor (slika 32), sledi igra z dvema krožnima napadalcema in dvema zunanjima igralcema, prva izbira DZ po prejeti žogi mora biti seveda strel, če pa le-ta ni mogoč, si morajo zunanji igralci podajati žogo v naletu in izkoristiti napako obrambe tako, da bodo prišli do ugodnega položaja za strel, možna je tudi podaja proti krožnima napadalcema ali krilnim igralcem, ki lahko v takšni situaciji dobijo uporabno žogo za doseganje zadetka.

Slika 32: Kombinacija št. 25

Kombinacija št. 26 – široko križanje med DZ in SZ in ustrezno nadaljevanje; kombinacija je že bila predstavljena pod št. 4 in jo lahko uporabimo tudi proti conski obrambi 6:0, tudi tu se kombinacija začne s širokim križanjem, KN pa je postavljen na nasprotni strani, torej med drugim in tretjim desnim branilcem (slika 33a), ker je obramba 6:0 bolj gosta, je težje priti do direktnega strela, če torej SZ ne strelja na gol, lahko poda ali križa z DK (slika 33b), ki lahko poda žogo DZ, ki se zdaj nahaja na položaju SZ in steče diagonalno na drugega krožnega napadalca, KN pa steče na drugo stran (slika 33c). Če na začetku gibanja DZ na uspe preigrati drugega branilca in k njemu takoj pristopi tretji, je najboljša rešitev ta, da poda dolgo podajo na LZ, ki mora biti pripravljen in v teku sprejeti žogo ter napadati široko med prvim in drugim desnim branilcem (slika 33d).

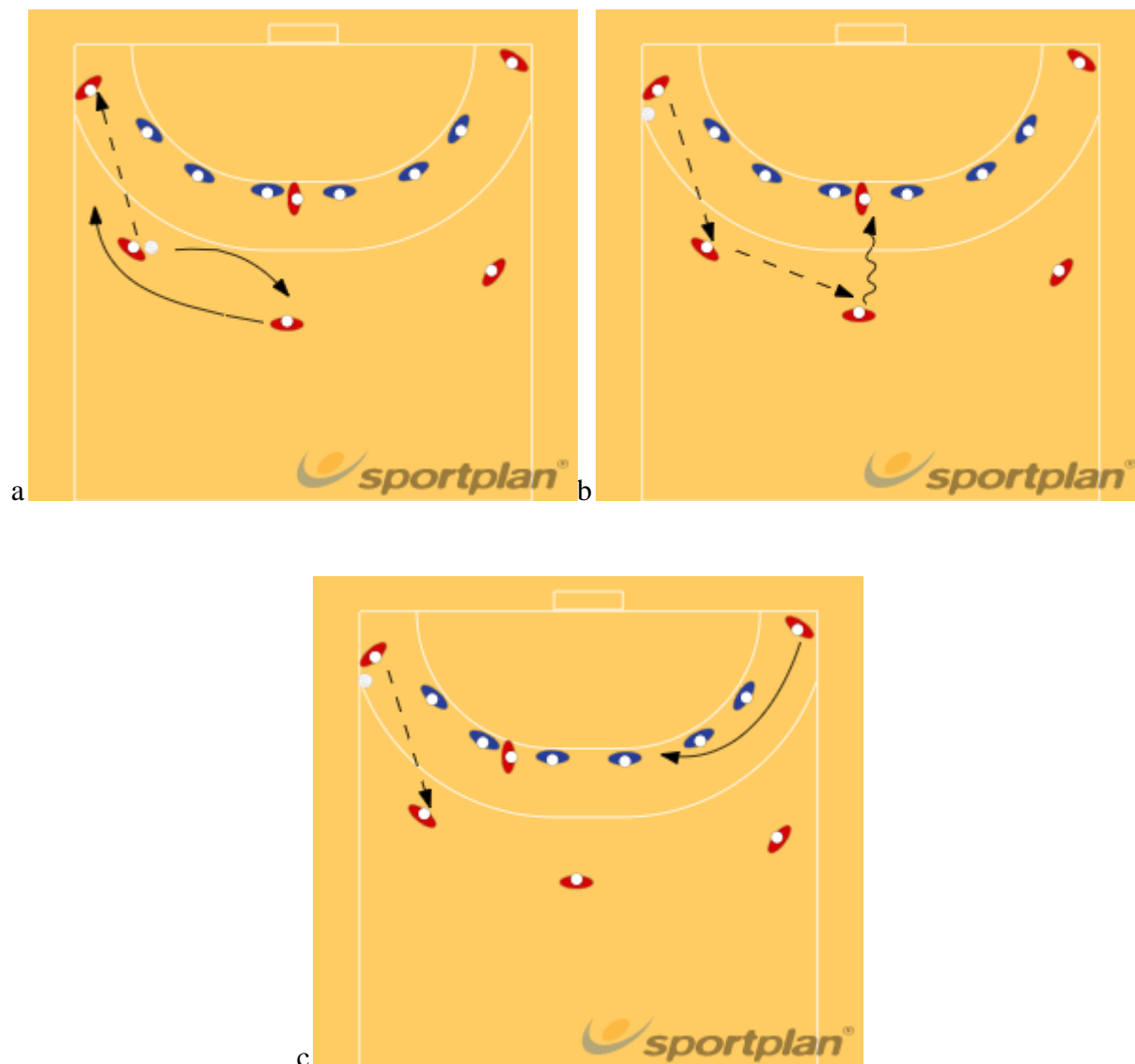

Slika 33a, 33b, 33c in 33d: Kombinacija št. 26

Slika 34a, 34b in 34c: Prikaz kombinacije št. 26 v praksi

Kombinacija št. 27– praznjenje in polnjenje mest med LZ in SZ po podaji LZ-LK; kombinacija je zelo uspešna proti obrambi 6:0, napad hoče s tem strelca na LZ pomakniti na sredino, kjer naj bi bil idealni položaj za strel na gol, LZ poda žogo LK in zamenja mesto s SZ (slika 35a), ki dobi žogo nazaj od LK, napade na gol in poda žogo LZ, ki je zdaj na položaju SZ, tu dobi žogo v naletu in poskuša izkoristiti blok KN za strel na gol (slika 35b), KN je lahko postavljen med tretjima branilcema ali med drugim in tretjim. Druga varianta kombinacije je tudi ta, da po polnjenju in praznjenju mest, ko SZ dobi žogo od LK in napada na gol, DK (krilo na nasprotni strani) vteče na drugega krožnega napadalca, v tem primeru KN postavimo med drugim in tretjim branilcem na strani, kjer izvedemo praznjenje in polnjenje mest (slika 35c).

Slika 35a, 35b in 35c: Kombinacija št. 27

a

b

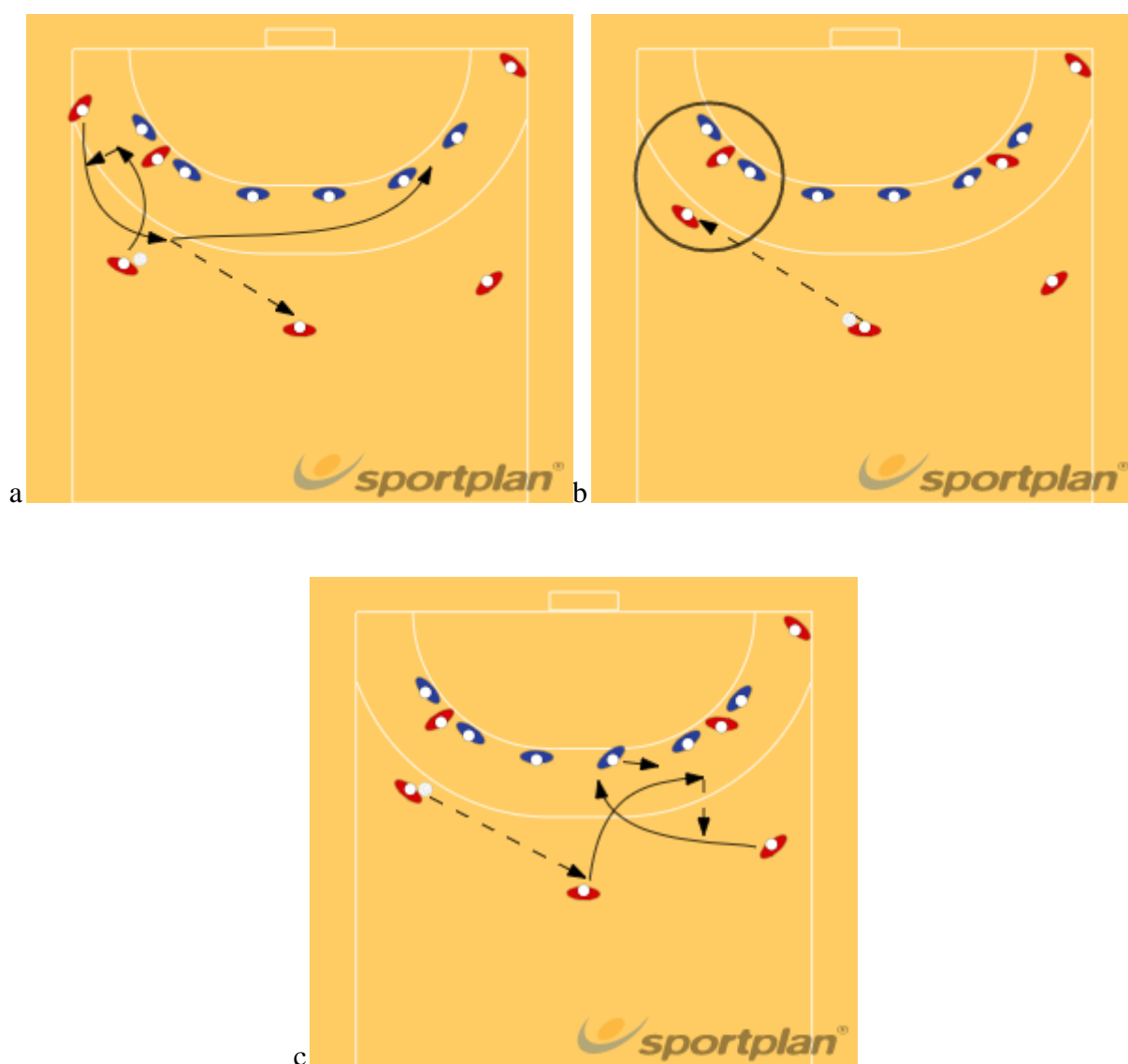
c

d

Slika 36a, 36b, 36c in 36d: Prikaz kombinacije št. 27 v praksi

Kombinacija št. 28 – vtekanje krila po križanju z zunanjim napadalcem; Kombinacija se začne kot kombinacija št. 11, ki smo jo že videli, KN je postavljen med prvim in drugim desnim branilcem, LZ križa z LK, ki poda žogo SZ in vteče na drugega krožnega napadalca (slika 37a). Nekateri ga nato postavijo med tretjim in drugim levim drugi pa med drugim in prvim branilcem na levi strani, SZ vrne žogo LZ, kjer poskuša odigrati dva na dva s KN in izkoristiti fizično moč in višino KN (slika 37b). V nasprotnem primeru poda žogo SZ, ki nadaljuje z igro, večinoma s križanjem z DZ, ki naj bi sedaj imel veliko prostora za strel na gol, saj mu je tretjega levega branilca odnesel SZ s križanjem (slika 37c).

Slika 37a, 37b in 37c: Kombinacija št. 28

a

b

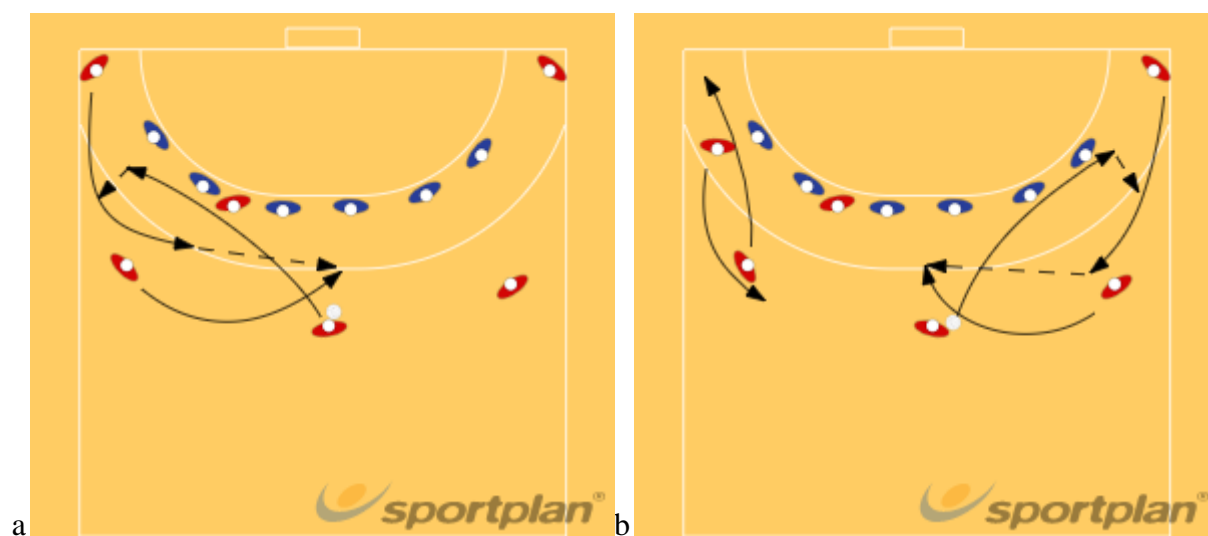
c

d

Slika 38a, 38b, 38c, 38d: Prikaz kombinacije št. 28 v praksi

Kombinacija št. 29 – križanje med SZ in LK ter po podaji LK-LZ križanje med LZ in DK; KN je postavljen med drugim in tretjim desnim branilcem, SZ križa z LK, ta naredi zalet in poda žogo LZ, ki se giblje proti sredini (slika 39a), po podaji se LK vrne na svoje mesto, SZ pa se pomakne na položaj LZ, LZ nato nadaljuje gibanje in križa z DK, ki poda žogo DZ, ki se je pomaknil proti sredini (slika 39b). Žogo nato poda naprej proti levi strani, kjer poskušajo izkoristiti blok KN in priti do ugodnega položaja za strel. Večinoma pri tej kombinaciji obramba napačno prevzema igralce in na levi strani napada nastane igra v številčni prednosti.

Slika 39a in 39b: Kombinacija št. 29

a

b

c

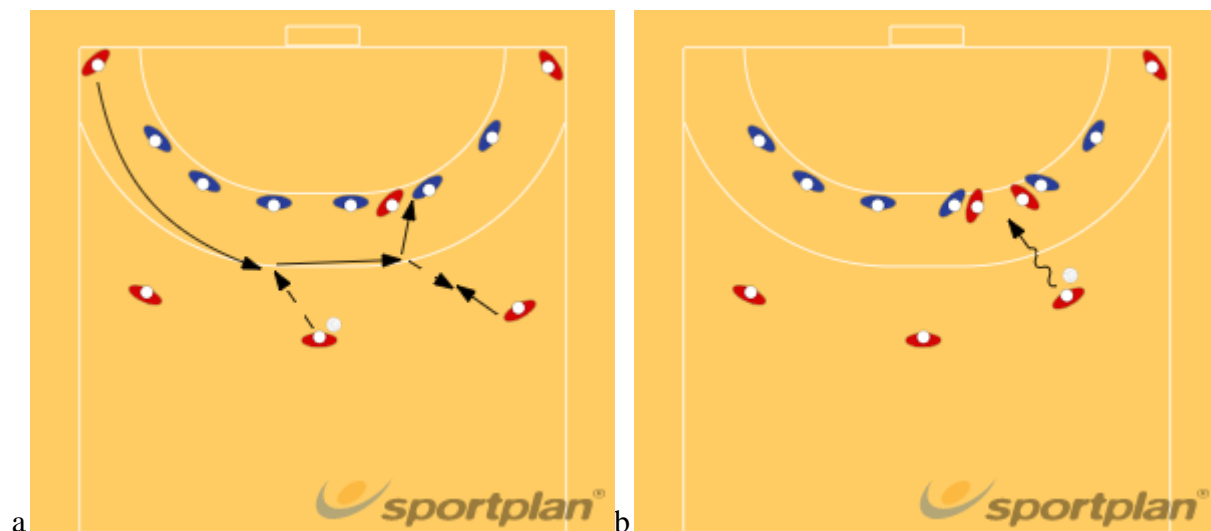
d

e

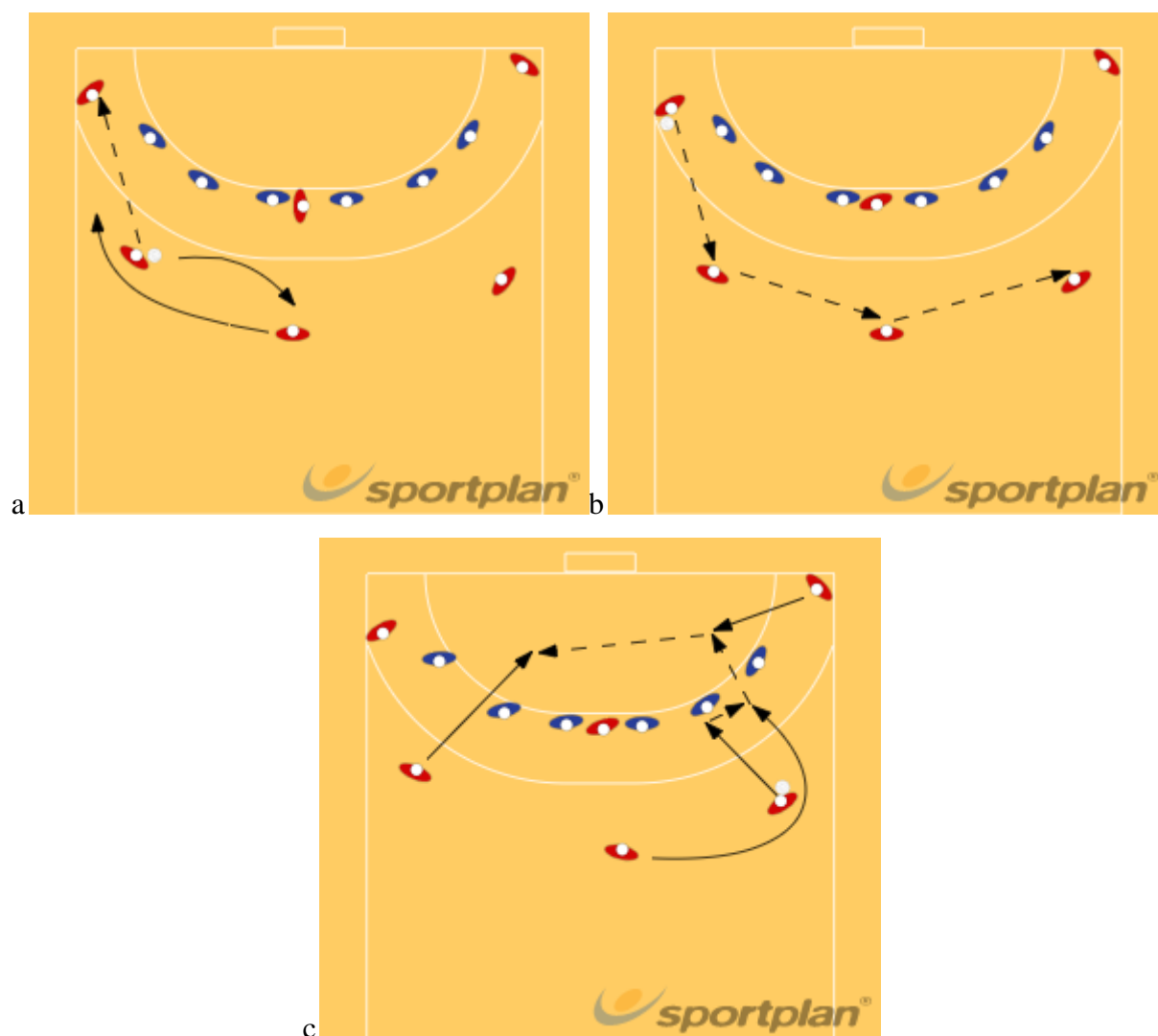
Slika 40a, 40b, 40c, 40d in 40e: Prikaz kombinacije št. 29 v praksi

Kombinacija št. 30 – strel DZ z izkoriščanjem dvojnega bloka po podaji LK; KN je postavljen med drugim in tretjim levim branilcem, LK steče proti sredini, kjer dobi žogo od SZ in križa z DZ tako, da po podaji postavi blok na drugega levega branilca proti sredini (slika 41a), Ko KN vidi, da prihaja LK, postavi blok na zunanji strani tretjega levega branilca, DZ pa poskuša streljati na gol, saj ima blokirana oba obrambna igralca in ima veliko prostora za strel (slika 41b).

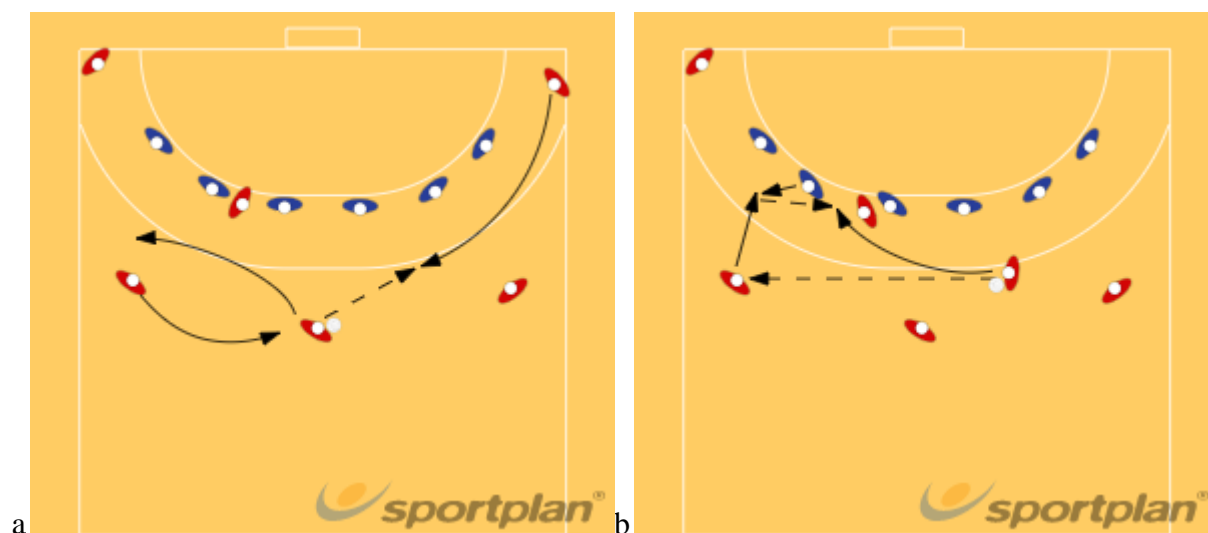
Slika 41a in 41b: Kombinacija št. 30

Kombinacija št. 31– praznjenje in polnjenje mest, široko križanje in zaključek po dvojnem cepelinu; gibanja so ista kot pri kombinaciji št. 27 in št. 4, tukaj se le medsebojno dopolnjujeta, vendar z drugačnim zaključkom, kombinacijo začnemo tako kot kombinacijo št. 27, in sicer s praznjenjem in polnjenjem mest med LZ in SZ po podaji LZ-LK (slika 42a), žoga mora s podajami LK-SZ-LZ-DZ priti na desno stran do DZ (slika 42b), sledi široko križanje med DZ in LZ, nato pa odigramo dvojni cepelin: LZ poda žogo nad vratarjev prostor DK ta pa SZ, ki je ostal na položaju LZ in skoči nad vratarjev prostor široko med prvim in drugim desnim branilcem, kjer v zraku dobi žogo od DK in zaključi s strelom (slika 42c). Kombinacija je zelo uporabna, če imamo na krilu igralca, ki je sposoben v zraku dobiti in natančno podati žogo na nasprotno stran. S tem presenetimo obrambo, ki redko kdaj pričakuje te podaje. Tudi SZ na drugi strani večinoma lahko brez težav skoči nad vratarjev prostor, saj je vsa obramba osredotočena na dogajanje na desni strani napada.

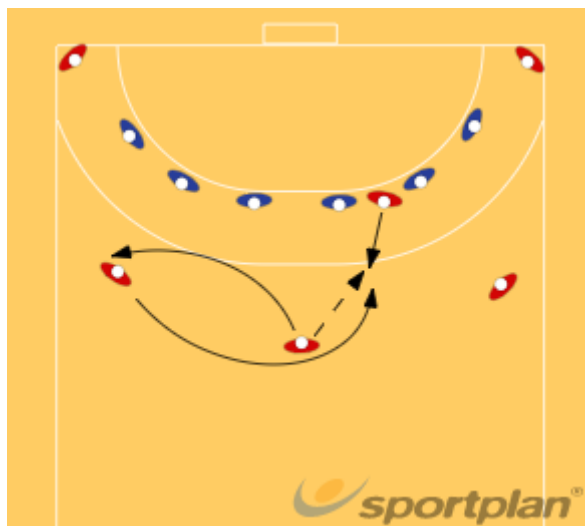
Slika 42a, 42b in 42c: Kombinacija št. 31

Kombinacija št. 32 – praznjenje in polnjenje mest med SZ in LZ s podajo DK; KN je postavljen med drugim in tretjim branilcem na nasprotni strani, torej v tem primeru na levi strani napada. DK v teku prihaja proti sredini, kjer dobi žogo od SZ, po podaji SZ in LZ izvedeta praznjenje in polnjenje mest (slika 43a), DK se mora zdaj odločiti, kako nadaljevati, lahko poda LZ, lahko pa izvede tudi dolgo podajo SZ, če poda proti SZ, po podaji steče med drugim in tretjim desnim branilcem, kjer poskuša izkoristiti blok KN. SZ mora napadati široko med prvim in drugim in podati DK, ki prihaja v teku (slika 43b), če to gibanje ne uspe, se igra nadaljuje normalno, le KN se mora pomakniti na drugo stran, da ne bosta oba KN na eni strani, isto mora KN narediti, če DK po praznjenju in polnjenju mest LZ in SZ poda žogo LZ.

slika 43a in 43b: Kombinacija št. 32

Kombinacija št. 33 – praznjenje in polnjenje mest med SZ in LZ s podajo na KN; je različica osnovnega praznjenja in polnjenja mest, le da v tem primeru na mesto podaje zunanjemu igralcu to izvedemo s KN, KN pride z desne strani do črte za proste mete, kjer dobi žogo od SZ, po podaji SZ in LZ izvedeta praznjenje in polnjenje mest, KN poda žogo LZ, ki prihaja v naletu in postavi blok na tretjega levega branilca (slika 44), LZ ima tu veliko svobode, saj lahko improvizira in izbere nadaljevanje, ki se njemu zdi najbolj primerno, seveda je prva možnost vedno strel na gol, če pa to ni mogoče, lahko tudi preigra, poda DZ, poda povratno žogo SZ ali enostavno križa z DZ, ki nato nadaljuje z igro, skratka v tem primeru imamo veliko možnosti, s katerimi poskušamo priti do ugodnega položaja za strel.

Slika 44: Kombinacija št. 33

Kombinacija št. 34 – križanje med SZ in DZ s takojšnjo povratno podajo; SZ in DZ izvedeta lažno križanje, saj mu DZ takoj vrne žogo, KN je večinoma postavljen na nasprotni strani med drugim in tretjim branilcem, SZ izvede križanje z DZ in je nekoliko bolj kot v navadnem križanju s hrbtom obrnjen proti obrambi, tako da obramba ne vidi povratne podaje in pričakuje, da bosta igralca izvedla križanje in da bo žogo imel DZ, s to igro poskusimo presenetiti drugega levega branilca in priti do prostora med prvim in drugim branilcem (slika 45), kombinacijo izvedemo na desni strani, ker je SZ kot desničarju lažje, saj se obrne na strani boljše roke, zelo enostavna in osnovna kombinacija, ki pa lahko presenetijo obrambo.

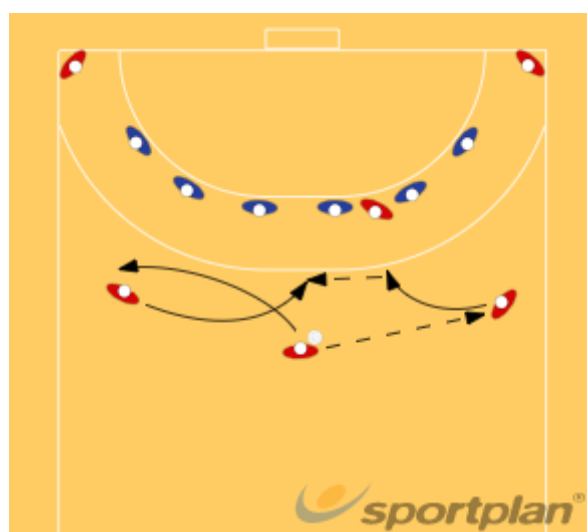
Slika 45: Kombinacija št. 34

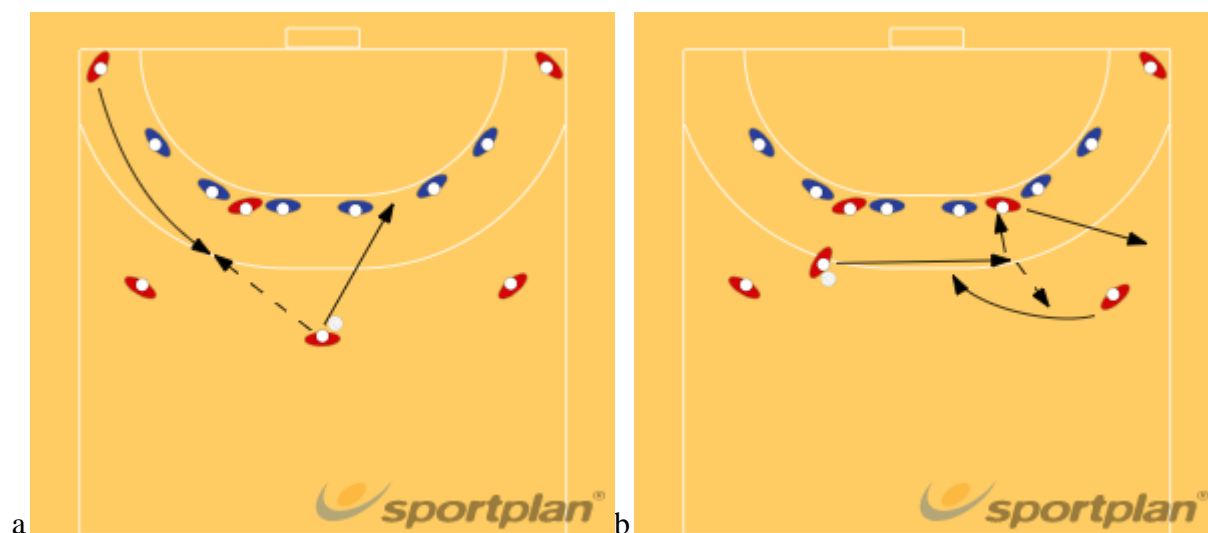
Slika 46a, 46b in 46c: Prikaz kombinacije št. 34 v praksi

Kombinacija št. 35 – praznjenje in polnjenje mest med SZ in LZ z naletom proti sredini DZ; poznana je tudi po tem, ker so jo začeli igrati igralci iz Kiela, večkratnega evropskega klubskega prvaka, KN je postavljen med tretjim in drugim branilcem z leve, SZ poda žogo DZ in izvede praznjenje in polnjenje mest z LZ, v tem času DZ naredi nalet proti sredini in poda žogo LZ, ki s hitrostjo prihaja proti sredini, LZ nato poskuša izkoristiti prostor za strel na gol, kombinacija je zelo uspešna, če imamo na zunanjih položajih izrazite strelce, če ni možnosti za strel, lahko odigra s KN ali pa z DZ, ki se hitro pomakne široko, kjer je nastal prostor, saj je tudi drugi branilec stisnil sredino.

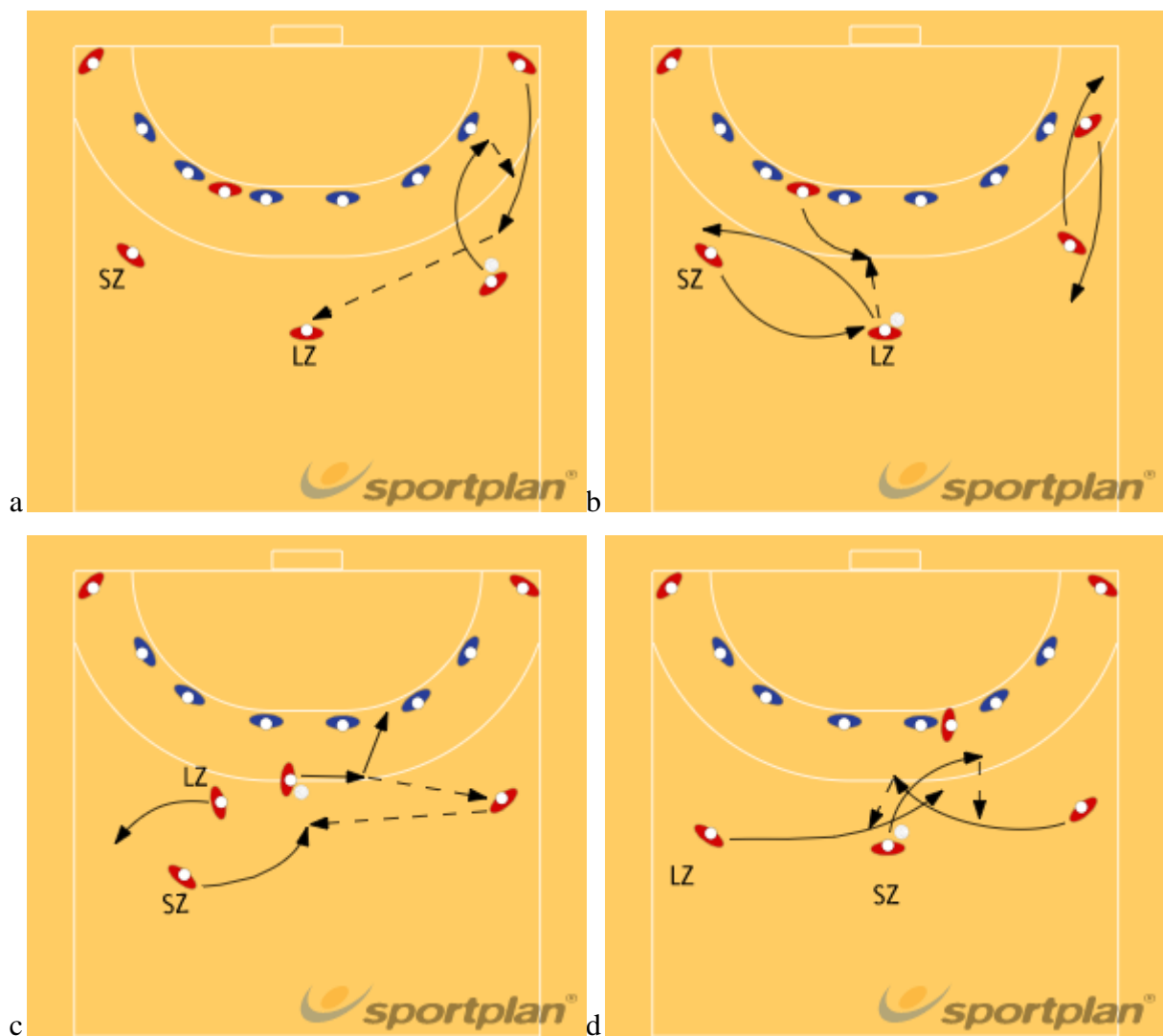
Slika 47: Kombinacija št. 35

Kombinacija št. 36 – vtekanje SZ po podaji z LK, nato pa vtekanje LK s pomikanjem SZ na zunanji položaj; KN je postavljen med drugim in tretjim desnim branilcem, LK se pomakne proti sredini, kjer dobi žogo od SZ, SZ poda žogo LK in steče med drugim in tretjim levim branilcem na položaj drugega krožnega napadalca (slika 48a), LK se pomakne naprej proti DZ, s katerim križa, po križanju se postavi na mesto, kjer je stal SZ, ki se pri vtekanju LK pomakne na zunanji položaj (slika 48b), DZ strelja na gol ali odigra naprej, možna je podaja proti LZ ali proti enemu KN in tudi povratna podaja SZ, ki se je spet pomaknil v polje. Težava za obrambo je predvsem vtekanje SZ igralca na KN, ki se nato pomakne na zunanji položaj, zamenja pa ga krilni igralec, ki zasede njegovo mesto ob črti za vratarjev prostor, tu lahko pride do napake pri prevzemanju, ki jo mora DZ po sprejemu žoge takoj izkoristiti.

slika 48a in 48b: Kombinacija št. 36

Kombinacija št. 37 – križanje DZ z DK, praznjenje in polnjenje mest med LZ in SZ s podajo KN in dvojno križanje; KN je postavljen med drugim in tretjim branilcem z desne, že pred začetkom kombinacije si levi in srednji zunanji zamenjata mesti, tako da imamo LZ na sredini, to izvedemo zato, da bo na koncu kombinacije LZ, ki je večinoma strelec od daleč, dobil priložnost za strel, DZ križa z DK, poda žogo LZ (slika 49a) in se vrne na svoje mesto tako kot DZ, LZ poda žogo KN, ki se je pomaknil v prostor, in izvede praznjenje in polnjenje mest s SZ (slika 49b), KN se pomakne proti DZ, mu poda žogo in se postavi med drugim in tretjim branilcem iz leve, DZ pa poda žogo SZ, ki je zdaj prišel na svoje mesto (slika 49c), SZ izvede dvojno križanje, najprej križa z DZ, ta pa križa z LZ, ki zdaj poskuša s strelom na gol (slika 49d). Dvojno križanje je torej zaključek kombinacije, vsa prejšnja gibanja pa izvedemo zato, da bi obrambo spravili v težave, saj gre tu za veliko kombinatorike in menjavanje mest, kar hitro povzroči kakšno napako pri prevzemanju igralcev.

Slika 49a, 49b, 49c in 49d: Kombinacija št. 37

7. SKLEP

Diplomsko delo prikazuje različne načine in možnosti, ki jih lahko ekipa uporablja na tekmi, da bi izigrala obrambo in prišla do ugodnega položaja za strel na gol. V zadnjih dveh desetletjih se je način igre v obrambi in v napadu zelo spremenil, kar pomeni, da se je spremenil tudi rokomet kot celota, zato so kombinacije, ki so jih nekdanji igralci, zastarele in večinoma neuspešne. Zaradi tega sem se odločil, da bom naredil pregled igralnih kombinacij, ki jih v sodobnem rokometu uporabljajo različne ekipe.

Obramba je v sodobnem rokometu trša in agresivnejša, napad pa na tako postavljeno obrambo, brez ustrezne taktične priprave zelo težko pride do zadetka.. Vsaka ekipa, ki stremi k boljši, tekoči in uspešnejši igri, ima praviloma pripravljene določene kombinacije, ki jih bo uporabljala proti posamezni conski obrambi, zato je taktična priprava eden od ključnih dejavnikov uspešnosti na tekmi. Izbrali smo nekatere možnosti, ki jih napad lahko uporablja proti igri na postavljeno obrambo. Ker se delovanje posameznih conskih obramb zelo razlikuje, so določene kombinacije bolj ustrezne za plitke, druge pa za globlje obrambe. Vsekakor vseh kombinacij ne moremo igrati proti vsaki obrambi. V diplomskem delu smo zato predstavili posamezne kombinacije proti točno določeni conski obrambi. Najprej smo predstavili značilnosti posamezne conske obrambe, ugotovili dobre in slabe lastnosti vsake izmed njih, nato pa prikazali kombinacije proti conski obrambi 3:2:1, 5:1 in na koncu še proti obrambi 6:0.

Predstavljene kombinacije so teoretično izhodišče za vadbo. Na treningih moramo veliko pozornosti in časa posvečati taktični pripravi, saj igralci potrebujejo nekaj časa, da se navadijo na način igre soigralcev. Igralcem, predvsem mlajšim, moramo dopovedati, da se kombinacije ne igrajo zato, da naredimo vse podaje in pridemo do konca, marveč zato, da smo vsi nevarni in da pridemo do zadetka. Tudi igra na pamet ne pride v poštev. Vedno moramo znati spremeniti potek kombinacije, če obramba ne reagira tako, kot smo sami pričakovali, zato smo znotraj predstavitev kombinacij prikazali tudi druge možnosti, ki jih igralci lahko uporabljajo, če osnovni del kombinacije ne uspe ali če se je obramba gibanju predhodno prilagodila. Ne glede na potek kombinacije, morajo znati igralci ustrezno odigrati naprej. Nikoli se ne sme zgoditi, da igralec ne ve, kaj bi naredil, ker se kombinacija ni iztekla tako, kot je on pričakoval.

Ker se igra konstantno razvija, jo bo treba tudi v prihodnosti spremljati in preučevati ter predstavljati nove igralne kombinacije, ki jih bodo ekipe uporabljale proti različnim conskim obrambam. V zadnjih letih se na primer veliko igra z dvema krožnima napadalcema tudi proti conski obrambi 6:0, kar v preteklosti ni bila navada. Vsekakor bomo v prihodnosti deležni še kakšne novosti, ki je prej nismo bili vajeni. V tem trenutku pa mislim, da bo naše delo pripomoglo k temu, da imamo zbran velik nabor kombinacij, ki jih lahko ekipa uporablja proti različnim conskim obrambam.

Ugotovitve v diplomskem delu bodo lahko v pomoč roketnim trenerjem, saj je predstavljenih veliko kombinacij, uporabnih na različnih ravneh tekmovanj. V ta namen so predstavljene tako osnovne kot tudi nekoliko bolj zaplete kombinacije. V nalogi predstavljene kombinacije so navedene in opisane z idealnimi igralci na posameznem igralnem mestu. Realnost je nekoliko drugačna, vrhunski klubi si lahko privoščijo dobro podkovane rokometaše na vsakem igralnem mestu, drugi pa ne, zato mora trener izbrati kombinacijo, ki bo ustrezala igralcem glede na njihovo znanje in njihove značilnosti.

Za izvedbo določene kombinacije je uigranost in povezanost med igralci pogosto ključni dejavnik, zaradi tega moramo usposabljanju nameniti veliko časa in kakovostno trenirati. Vsaka ekipa, ki hoče uspeti, mora imeti določen sistem igre, ki bo deloval vedno in ne glede na to, kako bo obramba igrala in reagirala. V vsaki kombinaciji naj bi imeli igralci tudi veliko svobode, kajti brez improvizacije tudi ne gre. Najboljša ekipa bo tista, ki bo taktično najboljše pripravljena in v kateri bodo igralci imeli največji možni izbor idej in kombinacij z različnimi variantami, ki bodo privedle do čim boljše igralne učinkovitosti in rezultatske uspešnosti.

8. VIRI

About the EHF. Pridobljeno 1. 12. 2012 iz <http://www.eurohandball.com/ehf/about>

Čeranič, D. (2006). Conska obrambna formacija 6:0. *Trener rokomet*, 13(2), 25–33

Fixtures and results. Pridobljeno 28. 1. 2013 iz

<http://www.ihf.info/IHFCCompetitions/WorldChampionships/MensWorldChampionships/MensHandballWorldChampionshipSpain2013/FixturesandResults/tabid/6075/Default.aspx>

Goršič, T. (1999). *Rokomet – taktično tehnična priprava*. Celje: Športna šola Celje

Ivančič, R. (2006). *Analiza napadalnih aktivnosti slovenske rokometne reprezentance na svetovnem prvenstvu 2005 v Tuniziji*. Diplomsko delo, Ljubljana: Univerza v Ljubljani, Fakulteta za šport

Kovacs, P. (2010). Metodika napadanja proti conski obrambni formaciji 5:1. *34. Slovenska rokometna šola 12. 6. – 13. 6. 2010 Rogla* [DVD video]. Rogla: Združenje rokometnih trenerjev Slovenije

Kovač, G. (2008). *Analiza igre branilcev v conski obrambi 3:2:1 pri rokometu*. Diplomsko delo, Ljubljana: Univerza v Ljubljani, Fakulteta za Šport

Lipoglavšek, D. (2011). *Teorija in metodika napada na consko obrambo 5:1 pri rokometu*. Diplomsko delo, Ljubljana: Univerza v Ljubljani, Fakulteta za šport

Pokrajac, B. (2010). *Defence adaptation on transformation of attack with two pivot men*. Pridobljeno 25.1.2013 iz <http://activities.eurohandball.com/web-periodicals>

Pori, P. (2006). Metodika učenja igralnih kombinacij v napadu. *Trener rokomet*, 13(2), 22–24

Radelj, M. (2008). *Analiza napadalnih aktivnosti na moškem evropskem prvenstvu v rokometu 2006 v Švici s pomočjo video tehnike*. Diplomsko delo, Ljubljana: Univerza v Ljubljani, Fakulteta za šport

Radojkovič, F. (2009). Analiza napadalnih aktivnosti na svetovnem prvenstvu na Hrvaškem 2009. *Trener rokomet*, 15(2), 10–16

Šibila, M. (2007). Prispevek k poznavanju taktike napadanja na različne conske in kombinirane obrambe v rokometu. *Trener rokomet*, 14(1), 6–16

Šibila, M. (2009). Pregled in analiza razlik v nekaterih igralnih parametrih na EP v rokometu 2002, 2004, 2006 in 2008. *Trener rokomet*, 16(1), 23–33

Šibila, M. (1999). *Rokomet – izbrana poglavja*. Ljubljana: Fakulteta za šport, Univerza v Ljubljani

Šibila, M. (2002). Razvojne težnje v sodobnem vrhunskem rokometu. *Trener rokomet*, 9(1), 31–37

Šibila, M., Bon, M., Pori, P. (2006). *Skripta za tečaj rokometnega trenerja – 2. stopnja*. Ljubljana: Fakulteta za šport, Univerza v Ljubljani